

ČASOPIS APOŠTOLSKÉ CÍRKVE • www.apostolskacirkev.cz • Ročník 32 • Květen 2020

ŽIVOT

V KRISTU

PLNI DUCHA

Aktuálně

Koronavirový speciál 2

Z naší činnosti

Ženy ženám

Zeměpisné okénko

Aj

Na křídlech Ducha, foto: Jiří a Jana Malí

Vážení a milí čtenáři, všichni žijeme v novém režimu, roušky téměř přirostly k našim tvářím... Masy lidí se z ulic a obchodů přelily do lesů. Paradoxně jsme při procházce blízkým lužním lesem museli mít nasazené roušky celou dobu... Hotový Václavák! Podobně je tomu i mezi poli. Co se vyrojilo pejskařů, běžců a cyklistů! Loni o tom čase jsem tam chodila téměř sama... Nejlepší na těch procházkách však je, že se můžu modlit, čekat na Pána a volat k Duchu svatému.

Jiří a Ivana Bartíková

Duch svatý je pro mě asi nejméně uchopitelnou a nejvíc fascinující bytostí našeho trojjediného Boha. Boha Otce si tak nějak dovedu představit, Ježíše ještě trošku víc, když nám byl podobný, ale jak vypadá Duch svatý? Většinou ho na základě Písma vnímáme jako holubici, ale píše se o něm i jako o větru, dechu, ohni, oblaku a světle. I když si Ducha svatého rozšíříme na tyto symboly, stejně není snadné ho uchopit, natož vyjádřit. Zkuste se zamyslet, jakou fotku byste dali na ti-

nutní stranu ŽvK... ☺ Trochu nám to zavařilo mozkové závity, ale nakonec nás zachránil pastor AC Hlinsko Jiří Malý. Děkujeme!

Duch svatý mě nepřestává fascinovat. Uvědomuji si, že bez něj jsem jen dunící kov a zvučící zvon, bez něj jsem úplně prázdná a mé křesťanství trapné, formální, absolutně k ničemu. Takový hezký folklór. Lidé mě mohou mít rádi jako člověka, ale to jim nepomůže k záchraně a věčnému životu s Pánem. A to tedy nechci! Nezbývá mi než „bušit“ na modlitbách v poli, hledat jeho tvář (jak se hezky v našich kruzích říká) a usilovat o vztah s ním. Pán mi/nám zaslíbil život v hojnosti a plnosti. Chci ho. Ale v plnosti a hojnosti Ducha svatého!

Jak povzbudivý byl rozhovor s dlouholetými křesťany a pastorským párem sboru AC Agapé Český Těšín, Jaroslavem a Alenou Šelongovými! I v naší církvi Duch svatý jedná, vede, uzdravuje, dělá zázraky. Přesně to chci! Vidět, jak Duch svatý jedná skrze mé modlitby, jak vysvobozuje lidi z trápení, nejen o tom slyšet nebo číst. Žádné rány do prázdna, ale pěkné cílené modlitby pod vedením Ducha svatého! Žít s Duchem svatým a v Duchu svatém. Prostě plnost víry a Ducha svatého! Nehodlám se smířit s ničím míň... Žijeme to? Máme o co usilovat!

Je touhou mého srdce, aby i vás květnové číslo našeho/vašeho časopisu nadchlo pro Ducha svatého minimálně stejně, ale raději ještě více než mě! Moc nám to všem přeji.

Za redakci

Ivana Bartíková

Čtěte více, čtěte ŽvK!

Slovo biskupa

3 Klíčová otázka

PLNI DUCHA

- 4 Úžas jako součást našeho duchovního dědictví
- 5 Musíš chtít být s ním
- 8 Být svědkem Ježíše Krista
- 11 Beze mne nemůžete činit nic...
- 13 Sympozium o pneumatologii
- 14 Střed mého života
- 15 Ptali jsme se
- 16 Povolání Duchem svatým do misie
- 17 Praxe první církve po Letnicích

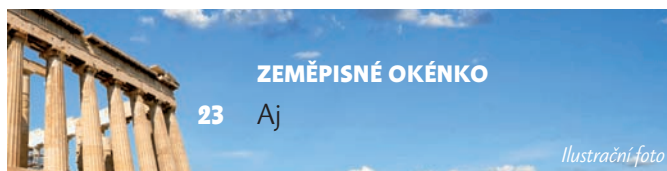
Plamínky, foto: Jiří a Jana Malí

Aktuálně

- 18 Zápisky z karantény
- 18 Roušky, sbíráme roušky
- 19 Jak koronavirus lehce ovlivnil moji mysl...

Mesiáš podle Matouše

- 20 Bloudící ovce

ZEMĚPISNÉ OKÉNKO

23 Aj

Ilustrační foto

Z naší činnosti

- 24 Ženy ženám

Svědectví

- 25 Modlit se za Říška, Martin je v pohodě

Dětem

- 26 Tříška v oku

ŽIVOT V KRISTU – ČASOPIS APOŠTOLSKÉ CÍRKVE

Šéfredaktor: Martin Moldan, MBA • Redakce; redakční rada: Mgr. Ivana Bartíková, Ph.D., Mgr. Jiří Bartík, Pavel Bubík, Martin Moldan, MBA, Ing. Jindřich Novák, Bc. Radek Smetana, M.A. • Sazba a grafická úprava: Ing. Jindřich Novák • Ilustrace: Petr Fiurášek • Jazyková korektura: IB, Halka Kolářová • Korektura slovenských textů: Mgr. Daniela Gregová • Titulní foto: Jiří a Jana Malí • Ilustrační foto: 123rf.com, pixabay.com • Reklama: Pavel Bubík, tel.: 731 504 304 • Předplatné a pdf: Anna Turoňová, tel.: 731 504 310 • Redakce si vyhrazuje právo na úpravu článků • Příspěvky a připomínky prosím zasílejte na adresu redakce: Život v Kristu, U Podjezdu 12, 772 00 Olomouc, e-mail: zivotvkristu@seznam.cz, tel.: 733 627 457 • Uzávěrka vždy 1. den předcházejícího měsíce, respektive poslední pracovní den předtím.

Veškeré objednávky vyřizuje nakladatelství: Křesťanský život, 735 43 Albrechtice 504, tel. & fax: 558 761 571, 558 761 572, e-mail: acrc@volny.cz

Ročně 11 čísel, cena jednoho čísla 26,- Kč, pro předplatitele 23,- Kč, poštovné podle tarifů, pro hromadný odběr slevy podle počtu výtisků.

Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č. j. 2725/92-P/1 ze dne 1. 12. 1992

Jak objednat časopis: Stačí libovolným způsobem napsat objednávku na adresu: Nakladatelství Křesťanský život, 735 43 Albrechtice 504 nebo kontaktovat sestru Turoňovou viz výše. S prvním číslem časopisu obdržíte složenku, kterou použijete k zaplacení buď určitého období, např. do konce roku, nebo budete platit zvlášť každé jednotlivé číslo.

© ŽvK – všechna práva vyhrazena. Přetiskování článků je povoleno pouze s písemným souhlasem redakce.

Přetiskování do rozsahu jednoho odstavce možno pouze s přesnou citací (ročník, název článku, strana).

Foto: Iva Horáková
Člověk a víra

Klíčová otázka

„Zatímco byl Apollós v Korintu, prošel Pavel hornatým vnitrozemím a přišel do Efezu; tam se setkal s nějakými učedníky. Zeptal se jich: ‚Když jste uvěřili, přijali jste Ducha svatého?‘ Odpověděli mu: ‚Nůbec jsme neslyšeli, že je seslán Duch svatý.‘“ (Sk 19,1–2)

Drazí čtenáři Života v Kristu, jsou to již dva měsíce, co je kvůli karanténním opatřením výrazně omezen pohyb osob a s tím související zákaz shromažďování. V době, kdy píšu tento článek, není ještě zcela jasné, jak na tom bude církev ohledně scházení v následujících týdnech, ale zatím to vypadá, že omezení ještě nějakou dobu potrvají.

Je to naprosto výjimečná situace: křesťané minulý měsíc slavili po celém světě Velikonoce bez možné účasti ve shromáždění. V lepších případech se oslavy odehrály po internetu. Tento měsíc nás čeká oslava Letnic, a jak se zdá, opět budeme odkázáni na různá komunikační média. Život v církvi se výrazně zpomalil. Je to v pořádku?

Než na tuto otázku odpovíme, přesuňme se na chvíli do nejvýznamnějšího města římské provincie Asie, do starověkého Efezu. Když Pavel toto město navštívil, našel zde skupinu učedníků, ke kterým se hned připojil. Je pravděpodobné, že tito učedníci uvěřili skrze působení Apolla, což v danou chvíli byl jakýsi křesťan „na půli cesty“. Podle Sk 18,24–25 byl nadšeným a neohroženým řečníkem, který učil „přesně o Ježíši“, avšak „znal jenom křest Janův“. Co to přesně znamenalo v praxi, nevíme. Mohl učit o přicházejícím Božím království tak, jak to slyšel přímo od Ježíše, mohl šířit Ježíšovy morální a etické hodnoty. Mohl dokonce vědět o jeho smrti a vzkříšení. Co však dozajista nevěděl, bylo seslání Ducha svatého o Letnicích.

Když se Pavel k této podivuhodné skupině připojil, nějakou chvíli je sledoval a pak vzápětí položil otázku: „Když jste uvěřili, přijali jste Ducha svatého?“ Jak příběh dále ukazuje, učedníci o Duchu svatém neslyšeli (jistě s ním byli obeznámeni, protože znali Starý zákon, ale nevěděli nic o jeho seslání). Pavel se za ně pomodlil, oni byli pokřtěni Duchem svatým, mluvili v jazycích a prorokovali. Má otázka zní: „**Podle čeho Pavel poznal, že nejsou pokřtěni Duchem?**“ Některé indicie musel mít, něco mu na těch učednících nesesedělo, že se takto ptal.

Zde si uvědomme, že se jednalo o skupinu dvanácti lidí. Termín „učedníci“, kterým je Písmo označuje, nám říká, že se jednalo o morální, zbožné, vysoce motivované jedince, kteří měli ohledně svého života jasno. Čeho si Pavel všiml, že jim položil tuto otázku? Nabízí se několik možností:

Pavel mohl mít **duchovní rozeznání**. Duch svatý mu položil tuto otázku na srdce a Pavel jednal pod prorockým vnuknutím. Dar rozeznání duchů je jeden z darů v seznamu uvedeném v prvním listu do Korintu a tato situace se přímo nabízí, aby byl použit. Vždyť kdo jiný než apoštol by to měl poznat a kdy jindy, než když přijde do kontaktu se skupinou nějakých neznámých učedníků.

Pavlova otázka mohla ovšem vycházet z běžného pozorování, v tomto shromáždění mu prostě chyběly **běžné projevy**, které byl zvyklý vidat v jiných křesťanských sborech. Bohoslužby prvních křesťanů bývaly velmi dynamické, zapojovala se řada lidí, projevovala se radost a nadšení, byly používány duchovní dary. Toto vše zde mohlo chybět. Na jednom místě sedělo dvanáct zbožných mužů a vážným hlasem se bavili o Božím království.

Mohl to dále poznat podle **obsahu rozpravu**. Pavel možná pečlivě naslouchal jejich vyučování a vyzoroval, že nejde

„Přišel do Nazareta, kde vyrostl. Podle svého obyčejně vešel v sobotní den do synagogy a povstal, aby četl z Písma. Podali mu knihu proroka Izaiáše; otevřel ji a nalezl místo, kde je psáno: ‚Duch Hospodinův jest nade mnou; proto mne pomazal, abych přinesl chudým radostnou zvěst; poslal mne, abych vyhlásil zajatcům propuštění a slepým navrácení zraku, abych propustil zepantané na svobodu, abych vyhlásil léto milosti Hospodinovy.‘“ (L 4,16–19)

Všimněte si opakující se spojky *abych*. Duch Hospodinův, který Ježíše pomazal, má konkrétní poslání: přinést chudým radostnou zvěst, vyhlásit zajatcům propuštění, slepým navrátit zrak a tak dále. Jednoduše řečeno, stejně jako Ježíš, i my jsme přijali Ducha svatého, *abychom* něco dělali. Duch se chce projevit, vede každého ke konkrétní činnosti.

Jako nově obrácený křesťan jsem musel trávit dva roky na vojně. Neměl jsem žádný kurz osobní evangelizace ani používání duchovních darů. Neměl jsem rovněž prázdné ambice jakkoli vynikat, upozorňovat na sebe či vyvolávat jakékoli problémy. Přes to všechno jsem cítil, že Duch svatý si přeje, abych jako křesťan nemlčel, ale mluvil. A tak, v podmínkách reálného socialismu zostřeného vojenským režimem, jsem na sebe upozorňoval a vyvolával problémy, aniž bych si to sám přál. Přesto jsem se cítil šťastný.

Nacházíme se v době, kdy se křesťané nemožnou scházet. Nemyslím si, že toto

Život v církvi se výrazně zpomalil. Je to v pořádku?

o plné evangelium. Některé prvky a věroučné důrazy zde chyběly.

Zcela nejpravděpodobněji se mi jeví, že šlo o **kombinaci všeho výše uvedeného**. Duchovní rozeznání může být pouhým závěrečným verdiktem postaveným na osobním pozorování a naslouchání.

Daleko nejdůležitější ze všeho ale pro mne je zjištění, že **Duch svatý se projevuje**. „Banální zjištění,“ může někdo namítnout. „Samozřejmě že se projevuje, jak jinak by to mělo být?“ Mně to tak banální nepřipadá. Pavel přijde ke skupině učedníků, nevíme, kolik času s nimi trávil – možná chvíli, maximálně pár hodin – a nenalezl žádné známky působení Ducha. Když přijde do shromáždění křesťanů nový host, neměl by zůstat na pochybách, že tam působí Duch svatý. To je praktický závěr tohoto krátkého příběhu.

Jednou ze základních vlastností Ducha svatého je, že se chce projevat skrze člověka:

omezení platí pro Ducha svatého. On není omezen. Chce se projevat. Je to jeho vlastnost. Církev nesmí spát ani v době karantény. To, že se nesmíme prozatím scházet, nás neopravňuje k tomu, abychom duchovně polevili. Možná někteří z nás čas využijí k většímu osobnímu odpočinku (což je zcela regulární), zatímco pro jiné to může znamenat pracovní nasazení mnohem větší než obvykle. Nacházíme se v různých životních a pracovních situacích. Nesmíme si ale myslet, že jako křesťané máme dovolenou.

Když byl Pavel ve vězení, psal dopisy. Dokonce ty nejradostnější. Modlil se. Pokud to šlo, přijímal návštěvy. Pavel byl spoután, ale Duch svatý nikoli. To je něco, co si musíme zejména v této době jasně uvědomit. Hledejme tedy nové možnosti, jak můžeme sloužit Pánu, jak být užiteční druhým lidem.

Martin Moldan
biskup

Úžas jako součást

našeho duchovního dědictví

Na přelomu května a června si pravidelně jako letniční církev připomínáme událost, od níž odvozujeme svůj název – Letnice. Historicky patřily Letnice mezi tři hlavní svátky židovské komunity, a to spolu se *Svátkem stánků* a *Pesachem* neboli Velikonocemi. Při všech těchto příležitostech se měli Židé ze všech koutů světa sejít v Jeruzalémě, a proto lze tyto svátky charakterizovat jako poutní slavnosti. Podle některých odborníků Letnice představovaly tu *nejméně oblíbenou* slavnost ze všech tří, což bychom my, letniční, mohli považovat za určitý paradox.

V tomto článku se nechci zabývat podrobným rozbořem svátku Letnic. V tuto chvíli

snad stačí dodat, že byly spojeny s koncem žní (odtud pak pochází jejich alternativní název *Slavnost sklizně*) a konaly se padesát dní po Velikonocích (tedy s odstupem sedmi týdnů, proto se jim také říkalo *Svátek týdnů*). V období mezi Starým a Novým zákonem se pak tato slavnost začala považovat za výročí vydání Zákona na hoře Sínaj.²

Pro nás, (nejen letniční) křesťany, má zvláštní význam *jeden konkrétní den* Letnic, který se udál krátce po Kristovu ukřižování a který pro nás zaznamenal ve druhé kapitole knihy Skutků lékař (a podle mnohých také historik) Lukáš. Tato jedinečná událost v historii církve spojila *Slavnost sklizně* či *Svá-*

Zkuste z příběhu jednu část vyloučit, uvidíte, že nebude kompletní.

tek týdnů nebo chcete-li *Letnice* významným způsobem s osobou Ducha svatého. Byl to právě On, kdo v ní sehrál klíčovou roli. Dovoluji mi zastavit se na chvíli u jeho osoby a zdůraznit některé její aspekty, jež s příběhem Lukášových Letnic souvisejí.

Rozmanitost obrazů Ducha svatého v Bibli a rozličnost jeho působení

Bible nám nikde nepředkládá exaktní obraz Ducha svatého. Mluví o něm spíše v symbolech, obrazech, metaforách a příbězích. Již základní biblické výrazy v podobě starozákonního slova *ruach* a novozákonního *pneuma* v sobě nesou určitou nejednoznačnost. Mohou označovat *dech, vzduch, vítr* či *duši*. Na některých místech tím pádem není úplně jednoduché rozeznat, který význam měl autor textu na mysli, a oporu pro jeho výklad je nutné hledat v kontextu konkrétní pasáže. Jindy zase Bible používá k popisu Ducha svatého metafory a hovoří o něm jako o *větru, ohni, holubici* a *utěšiteli*. Tato nejednoznačnost, resp. bohatá symbolika, se do Bible nedostaly určitě jen tak náhodou.

Mají nám naznačit, že osobu Ducha svatého nelze uzavřít do jedné konkrétní podoby, formy či schématu.

Podobně tomu je i s jeho působením. Na stránkách svých šedesáti šesti knih nám Bible předestírá rozmanitá působení Ducha svatého v rámci různých kultur a v průběhu různých dějinných okamžiků. Již samotný počátek Starého zákona mluví o Duchu

1 Např. C. S. Keener, *IVP komentář k dobovému pozadí Bible: Nový zákon* (Albrechtice: Křesťanský život, 2018), str. 389

2 Více o svátku viz J. D. Douglas a kol., *Nový biblický slovník* (Praha: Návrat domů, 1996), str. 550.

jako o *principu života* podléjícím se na stvoření a jeho vznikajícím řádu (Gn 1,2) včetně stvoření člověka (Gn 2,7). Žalmy nám naznačují, že Duch také udržuje při životě všechno stvoření (Ž 104,30), a Ezechiel nám znovu připomíná jeho obživující funkci v podobnosti o suchých kostech (Ez 37,9). V Novém zákoně na symboliku Ducha jako životodárného principu života navazuje hodně apoštol Jan (viz např. oddíl J 3,5–8; 4,14; 6,63; 7,38–39; 20,20)

Další dimenzi působení Ducha svatého představuje *morální transformace jedince*. Jinými slovy Duch svatý působí jako *proměňující činitel* našeho vnitřního já, což nám naznačují verše z 1K 6,9–11 a nádherně ilustruje pasáž z Listu Galatským (5,22), jež nám představuje tzv. *ovoce Božího Ducha* (láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání). Tuto proměňující dimenzi hodně zdůrazňuje apoštol Pavel.

V souvislosti s rozmanitým působením Ducha nemůžeme my, letničtí, v žádném případě zapomenout na dimenzi *zmocnění k efektivní službě*. Už Starý zákon nazna-

čuje, že Duch svatý dokáže člověka obdařit speciální zručností v řemeslném díle (Ex 31,2–7), jako tomu bylo u Besaleela a Oholíaby, nebo výjimečným nadáním vládnout, jak lze vidět v případě Daniela (Da 6,4). Hlavně Nový zákon pak tuto myšlenku ještě dále rozvíjí a ukazuje, že Duch může člověku udílet i nadpřirozené dary (Ř 12, 1K 12). Tuto charismatickou funkci Božího ducha se ve svých dílech snažil zachytit právě Lukáš.

Prvek překvapení a úžasu ve službě Ducha svatého

Výše uvedené řádky jistě nepředstavují vyčerpávající popis obrazů a symbolik spojených s Duchem svatým a jeho působením. Mají nám však naznačit, že setkání s třetí osobou Trojice mohou mít velmi rozmanitou, a často i *překvapivou* podobu, jako tomu bylo například právě v den Letnic, který popsal Lukáš.

Čtyřicet dní po svém vzkříšení Ježíš odešel k Otci a nařídil učedníkům, aby se nevzdalovali z Jeruzaléma a čekali na křest Duchem

svatým, o němž mluvil jako o *síle* nebo *zmocnění* ke svědectví (Sk 1,1–8). Bible nezmiňuje, zda Ježíš poskytl učedníkům ještě nějaké podrobnější informace o tom, jak a kdy má tento moment přijít. Lukáš však popisuje, že ten okamžik přišel *náhle* (Sk 2,2) a doprovázelo ho několik *znamení* (Sk 2,2–3).

Nevíme tedy, zda okamžik sestoupení Ducha svatého a jeho forma překvapily učedníky (ačkoliv osobně předpokládám, že ano). Rozhodně však víme, že ti, kdo tuto událost sledovali, tedy shromáždění Židé ze všech koutů světa, překvapeni opravdu byli! Prvních dvanáct veršů zmiňované druhé kapitoly Skutků pětkrát popisuje reakce přítomných těmito slovy: *užasli* (2,6), *byli ohromeni* (2,7), *divili se* (2,7), *žasli* (2,12) a *byli v rozpacích* (2,7).

Pokud se tedy na příběh Letnic podíváme z této perspektivy, můžeme říct, že působení Ducha svatého na den Letnic přineslo do řad shromážděných *úžas, rozpaky*, a dokonce *nedorozumění a posměch* – vždyt někteří považovali hlavní akteři dne, na něž sestoupil Duch svatý, za opilé!

Učitel a žák, foto: Jiří a Jana Malí

Musíš chtít být s ním

Rozhovor s Jaroslavem a Alenou Šelongovými, pastorským párem sboru AC Agapé Český Těšín

J: Kdy jste se poprvé dozvěděli o Duchu svatém? Jak jste ho poznali? Nepocházíte totiž z letničního prostředí...

Jaroslav: Narodili jsme se do adventistické rodiny. Tam se o Duchu svatém mluvílo pouze ve spojitosti s Whiteovou jako prorokyní, že nebude nic víc než ona. Pak jsem četl o Duchu svatém v Bibli, ale nebylo mi to vůbec jasné. Říkalo se, že ho musím mít, že se s ním mám setkat, ale nikdo neřekl, jak se k němu dostat. Více by k tomu mohla říct moje žena...

Alena: (smích) Je to dlouhé, ale zkusím to zkrátit... Narodilo se nám nemocné dítě. Doktor říkal, že to půjde k horšímu. Četla jsem Bibli a ve Skutcích apoštolů jsem viděla, že Ježíš je živý. Nikde v Bibli není napsáno, že by Duch svatý byl zase vzat zpět. Naopak, byl dán, byl tady, začal pracovat, pomocí učedníků se šířil... Tak jsem si říkala: „Když nám byl dán, já ho chci taky! Potřebuji uzdravit dítě.“ Hledala jsem Boha „na teď“, protože On chce s námi komunikovat skr-

ze Ducha svatého, jinak to nejde. A tak jsem se po nocích modlila, držela půstu, hledala, četla knihy, zase se modlila, plakala... Četla jsem v Bibli, že Bůh mluvil k člověku různými způsoby. „Bože, najdi tu cestu, abys mluvil ke mně.“ Prosila jsem o křest v Duchu svatém a věřím, že jsem ho přijala.

Tehdy jsem nevěděla, co to jsou jazyky, nikdo mi to nevysvětlil. Jednou při cestě z obchodu mi začala přicházet divná slova. Napadlo mě, že asi patřím do Opavy (*psychiatrická léčebna, pozn. red.*), že jsem to asi přehnal. Doma mě napadlo, že by to mohl být Duch svatý. Dny utíkaly, modlila jsem se, Jarkovi jsem o tom říkala, ten stavěl přívěs a moc ho to nezajímalo. Stačilo mu, že si to v církvi odseděl, pobavil se s kamarády.

Věděla jsem, že mi Pán dává Ducha svatého, ale neuměla jsem ho přijmout. Útočily na mě myšlenky, že to je ze mě... Začala jsem se proto modlit, ať Pán Bůh pošle někomu, kdo nás vůbec nezná, komu budu moci důvěřovat. A teď si představte, že jednou za-

V této souvislosti se jeví jako zajímavé, že pokud jde o *úžas* jako reakci na Boží aktivitu, Lukáš (a nejen on) o něm mluví na více místech svých děl. Například v evangeliích několikrát zaznamenává, že Ježíšovy skutky vyvolaly *úžas* v přítomných, ať už šlo o vyháňení démonů (L 4,36), nadpřirozený úlovek (L 5,9), uzdravení (L 5,26) či vzkříšení (L 8,56). V knize Skutků pak dále zachycuje *úžas*, který pramenil ze služby apoštolů (Sk 3,11; 8,13) či nadpřirozených znamení (Sk 10,45; 12,16).

Prvek interpretace jako součást služby Ducha svatého

Když se vrátíme ke zmiňovanému dni Letnic, mohli bychom ho rozdělit na dva či dokonce tři zásadní okamžiky. V tom prvním se (z ničeho nic) projevila ona znamení, která vzbudila *úžas*, a dokonce *nedorozumění a posměch*. Nezůstalo ovšem jenom při tom. Ve čtrnáctém verši druhé kapitoly můžeme číst, že povstal Petr a dal všem těmto úkazům a znamením *interpretaci* v podobě kázání, které navazovalo na starozákonní prorocké pasáže, jež byly shromážděným Židům jistě dobře známy a jež ukotvily událost Lukášem zaznamenaných Letnic v historické a teologické perspektivě.

To je ten druhý zásadní okamžik v celém příběhu. Pokud by zůstalo pouze u prvního okamžiku, většina přítomných by vůbec nepochopila, o co jde. Sice by *užasli*, či někteří

zůstali ve zmatku, ale pro jejich duchovní vývoj by událost měla pravděpodobně nepatrný vliv. Petrova slova ovšem dala události význam.

Obrácení jako výsledek služby Ducha svatého

A proto mohlo následně dojít ke třetímu zásadnímu okamžiku dne, a to k *obrácení* několik (konkrétně tři) tisíc shromážděných. Ti nejprve *užasli* nad tím, co viděli, potom tomu *porozuměli* a následně své životy *vydali Bohu*. Jedna část tohoto letničního příběhu navazovala na druhou, až nakonec přišel kýžený výsledek v podobě obrácení mnohých.

Můžeme říct, že na všech třech zásadních momentech příběhu Letnic Duch svatý nějakým způsobem participoval. V úvodu dne *sestoupil v moci* na shromážděné modlitebníky, naplnil je a dával promlouvat rozličnými jazyky. Následně *inspiroval* Petra k tomu, aby dokázal celou událost zasadit do náležitého kontextu. A nakonec *usvědčil* lidská srdce, která mohla dojít pokání. Zkuste z příběhu jednu část vyloučit a dojdete k závěru, že nebude kompletní.

Funkční princip pro novozákonní církve?

Podobný model, ačkoliv v trochu jiných podobách, můžeme vysledovat i v dalších částech knihy Skutků. Když přišlo evange-

lium do Samaří, tamní obyvatele zaujala *znamení*, která se udála skrze Filipovu službu (nadpřirozený prvek), a *slova*, jež jim Filip zvěstoval (prvek interpretace) – obojí viz 8,6–7. Následně pak došlo k obrácení zástupů (8,12).

Příběh setníka Kornélia z desáté kapitoly Skutků má podobné rysy. Předcházela mu dvě nadpřirozená zjevení, jichž se dostalo Kornéliovi (10,1–8) a Petrovi (10,9–16). Obzvláště to Petrovo představovalo pro apoštola tak překvapivý moment, že se mu zprvu snažil bránit. Když však zjevení přijal, mohl je doprovodit náležitou *interpretací* v Kornéliově domě, aby tak nakonec došlo k *obrácení* všech posluchačů a jejich křtu v Duchu svatém (10,44–48). A hádejte, jaký výraz můžeme najít v poslední části vyprávění o Kornéliovi popisující okamžiky obrácení a křtu? Pokud máte na mysli slovo *úžas*, trefili jste se!

Zdá se, že (alespoň některé) epístoly potvrzují funkčnost tohoto základního modelu služby Ducha svatého v první církvi. Když dává apoštol Pavel korintské církvi instrukce k bohoslužbám (1K 12–14), vnímáme, že nadpřirozený prvek služby Ducha svatého, který vede k *úzasu* a někdy až k neporozumění, je v církvi stále přítomen (viz hlavně 1K 14). Proto také Pavel zdůrazňuje nutnost *interpretace* této nadpřirozené služby třetí osoby Trojice, která má vést nikoliv ke zmatku a nedorozumění, ale k prospěchu církve a k případnému obrácení nevěřících (14,22–24).

zvonili u našeho domu dva manželé a říkají: „Pán Bůh nás sem poslal s tím, že je tady rodina připravená ke křtu v Duchu svatém.“ To odválo všechny mé pochybnosti. Pán Bůh slyší a Pán Bůh jedná! Oba jsme se setkali s Duchem svatým a prožili křest v Duchu.

J: Když mluvili, moc mě to nebralo, raději jsem udržoval syna v bdělém stavu, abych je nemusel poslouchat. Neuměl jsem si to srovnat. Pak odjeli s tím, že se večer vrátí. Byl jsem rád, že je manželka nadšená, konečně bude doma klid. ☺ Jsem ale praktický člověk, řekl jsem si, že nemám co zkazit, a pokud to bez Ducha nejde, tak ho chci také. Večer, když se ten muž modlil za můj křest v Duchu, měl prorocké slovo: „jako je venku průtrž mračen, tak tě chci naplnit Duchem svatým.“ Jedním okem jsem mrkl ven, a tam velikánský jasný měsíc v úplňku. „Hochu, tos přehnal...“ napadlo mě. Ještě jsem to ani nedomyslel, když tu zahřmělo a byl takový slejvák, jaký asi nikdo nepamatuje. Dokončil modlitbu, já mrkl z okna, a zas tam byl ten měsíc. Ráno se soušel ptal: „Co jste to tam včera u vás dělali? Přšlo snad jenom u vás.“ Okamžitě mi bylo jasné, že Pán Bůh něco udělal. Takhle jsem se s ním setkal já. Pán Bůh nás má asi rád.

A: Půl roku jsem za to bojovala, a on to přijal za jednu noc... (smích) A hned začal mluvit v jazycích.

J: Kdy to asi bylo?

J: To je tak 35 roků...

A: Měli jsme dvě děti, rok 1982?

J: Asi tak. To jsme byli pořád u těch adventistů. Ale to ještě nebylo všechno... Ráno jsem se cestou do práce stavil v novinové budce, tam už paní pro mě měla nachystaný Svět motorů a Dikobraz. Tyto časopisy jsem musel mít, to bylo moje čtení! Teď jsem na jednu zjistil, že to mít nemusím. Dříve, kdybych je nesehnal, byl bych z toho skoro nemocný. Takhle dramaticky jsme to prožili.

A: Nebylo prostě pochybnosti. Bylo to tak mocné...

I: Řekli jste to v církvi?

J: Jasně, byli jsme z toho tak nadšení, že jsme to nadšeně lidem vyprávěli... Skončili jsme jako bludaři, nikdo nám nepodal ruku, na shromáždění se k nám lidé otáčeli zády, i přesto jsme tam vydrželi skoro sedm let. Nechtěl jsem do jiné církve, spíše jsem věřil, že když to Pán Bůh dal nám, má to i pro ostatní.

Z dalších novozákonních epištol lze vyčíst, že život a praxe jednotlivých sborů byly poměrně rozmanité. Jeví se, že ne všechna společenství víry vykazovala stejnou charismatickou aktivitu jako korintský sbor. Na druhou stranu, sledujeme-li pozorně vyprávění knihy Skutků reflektující vývoj několika prvních desetiletí života církve, můžeme konstatovat, že tam průběžně ono schéma *úžas (či neporozumění) – interpretace – obrácení* lze nalézt znovu a zas.

Funkční princip pro pozdější církvev?

I přes to, co můžeme číst na stránkách Nového zákona, lze konstatovat, že pozdější křesťanská teologie a praxe nedokázala dostatečně reflektovat výše zmíněné působení Ducha svatého v celé jeho rozmanitosti. Částečně to bylo dáno tím, že na poli *teologie* se církve vyrovnávala v prvních staletích spíše s různými herezemi spojenými s osobou Ježíše Krista, a tak v popředí zájmu prvních pěti staletí stála především *christologie* (neboli nauka o Kristu). Proto již ve čtvrtém století nazývá Řehoř Naziánský Ducha svatého „*Bohem, o němž se nemluví: theos agraptos*“ a jiní o něm hovoří jako o *zapomenutém Utěšiteli*.

V oblasti *křesťanské praxe* pak šlo o to, že zkušenost církve s charismatickými a prorockými hnutími dovedla její vedení k přílišné opatrnosti a snaze ovládat působení Ducha,

vyhnout se chaosu a udržet pořádek. Někteří odborníci to vyjadřují slovy, že v bohoslužebné praxi časem převládá *duch řádu* vyjádřený výzvou apoštola Pavla, aby se ve věci používání duchovních darů dělalo vše „*slušně a spořádaně*“ (1K 14,40), nad *duchem prorockým* ztělesněným ve slovech téhož autora uvedeňých o verš dříve „*horlivě se snažte prorokovat a nebraňte mluvit v jazycích.*“ (1K 14,39)

A tak by se výzva apoštola Pavla, ať během bohoslužeb promluví v jazycích *pouze dva či tři* a pak následuje výklad a z proroků nechť povstanou dva či tři a ostatní následně jejich slovo rozsuzují, dala postupem doby parafrázovat zoufalým výkřikem, ať promluví *alespoň někdo!* Bohoslužby se totiž staly přesně zavedeným rituálem, kde nebylo místo pro spontánní nadpřirozené působení třetí osoby Trojice, a tedy ani pro *úžas a překvapení*. Zůstala jen *interpretace*, která už však nesměřovala k vysvětlování živého a nadpřirozeného působení Ducha, ale k výkladu statické a často neživé teologie a liturgie. Jak to následně dopadlo s třetí složkou celého řetězce, s *obrácením*, si můžeme jenom domýšlet.

Funkční princip pro současnou církvev?

V historii našťestí vždy existovaly skupiny, které se snažily v církvi udržet či oživit oheň oné charismatické zkušenosti charakteristické pro rané křesťanství. Ne vždy se ►

Chcete, aby se vašemu sboru dobře dařilo, aby rostl a naplnil své poslání v Kristu... Zdá se však, že tomu něco stojí v cestě. Co když jste to právě vy?

Pokud nevyjdete ze zóny bezpečí, neprožijete dobrodružství, při němž Bůh vstoupí do vašeho života a vaši služby způsobem, jak jste to nikdy předtím nezažili. Pokud jste ochotni vyklidit prostor, vzdát se svého vlastního vedení a vytvořit místo pro Ducha svatého, zakusíte zázraky, které se dějí ve vás a skrze vás.

www.krestanskyzivot.cz

Zapálená vroucí srdce, foto: Jiří a Jana Malí

A: Otevřeli jsme domácí skupinku, začali chodit lidé. Ale adventistů na ní moc nebylo...

J: Chodilo dost lidí, i deset adventistů... Vedení na nás pak poslalo nějakého misionáře ze Slovenska, prý úplně nejlepšího, aby si s námi promluvil. Všechno jsem mu řekl, mu vhrkly slzy do očí a: „Bratře, já to chci také. Nechceš se se mnou modlit?“ Pak k nám lidem zakázali chodit s tím, že je to tak silný ďábelský duch, že i toho nejlepšího misionáře svedl...

A: Jarek byl označen za antikrista z Řeky.

J: Přesně tak.

I: To vás muselo drtit.

J: Když máš Božího Ducha, proč by tě to mělo drtit? Akorát tě to mrzí.

A: Mrzí tě, že ztrácíš přátele, ale nemrzí tě, že se v duchovním světě něco děje.

J: Mělo to totiž úplně jiný dopad. Lidé se začali ptát, kde jsme k tomu přišli.

A: A začali k nám jezdit z celého Česka.

J: A jak jste se potom dostali k Rudkovi?

J: K Rudkovi bylo těžké se dostat. Také jsem k němu nikdy nechtěl, to se přiznám. ►

Slyšel jsem v Kunraticích (u České Lípy) jeho přednášku o sexu, to mě porazilo... ☺ Ale Pán měl svou cestu... Jednou v zimě jsem u Albrechtic viděl auto, nad jehož motorem stál nějaký muž... Napadlo mě, že by tam tak akorát mohl zmrznout, a nabídl jsem mu pomoc. Provizorně jsem auto uvedl do chodu s tím, že večer se k němu stavím a opravím to pořádně. Když ten večer Rudek zjistil, že jsem od adventistů, dostal jsem pěkné kapky... Do toho přišla ještě jedna příhoda. V Albrechticích uvěřila jedna hrozně moc nemocná sestřička, která toužila po společenství. Jezdila občas k nám do Řeky, ale k Rudkovi měla blíž. Rozhodl jsem se, že ji k němu zavedu, že ji určitě přijmou. Měla rakovinu, byla vyhublá, ale protože chtěla vypadat dobře, vzala si rifle, namalovala se, na uši si dala klipsy... Jak jsme přišli k Rudkovi, hned se do ní obul: „Komu otročíš?“ Takže jsme se s Rudkem pohádali a já jsem mu řekl: „Z jednoho zákonictví mě Pán Bůh vytáhl, do druhého mě nikdo nedostane.“

Později jsme si ale uvědomili, že už jsme větší společenství a že potřebujeme nějak zastřešit. Řekl jsem našim lidem, abychom se za to modlili, a každý ať sám za sebe navrhne,

Být svědkem

jim dařilo *ducha proroctví a ducha řádu* dobře vybalancovat, ale nejde jim upřít snahu o to, aby se do církve vrátil *úžas* z toho, co dělá Duch svatý – být je to někdy neplánované, spontánní a v první chvíli nesrozumitelné.

V této souvislosti můžeme konstatovat, že naše letniční církev představuje hnutí, které převzalo tuto štafetu a snaží se ji rozvíjet. A podobně jako u našich předchůdců jde pouze o *snahu* hledat rovnováhu mezi charismatickou podstatou církve a potřebou řádu, pořádku a srozumitelnosti. Někdy se nám to daří více, někdy méně. Přesto bych se odvážil apelovat, aby nám *úžas* z toho, co dělá Duch svatý, nikdy nevymlizel ze života našich společenství. Když se totiž překvapivě a zdánlivě nesrozumitelné působení *zapomenutého Utěšitele* propojí s náležitou *interpretací*, bývá z toho *obrácení!*

*Radek Smetana
zástupce biskupa pro vzdělávání
a starší sboru AC v Kolíně*

Další použité zdroje:

BURGESS, S. M. *The Holy Spirit: Ancient Christian Tradition*. 2nd ed. Peabody, Massachusetts: Hendrickson Publishers, 1994. ISBN 0-913573-10-8

BURGESS, S. M. *The Holy Spirit: Medieval Roman Catholic and Reformation Traditions*. Peabody, Massachusetts: Hendrickson Publishers, 1997. ISBN 1-56563-139-0

ke komu se připojit. Všem nám vyšla Apoštolská církev. Rudek si to trochu rozmýšlel, ale pak nás přijal s tím, že se budeme jmenovat jinak než stávající sbor AC v Českém Těšíně. Od té doby jsme sbor Agapé.

Máme spoustu svědectví o vedení Duchem svatým...

I: Sem s nimi! Proto jsme sem přijeli...

J: Manželka zmínila, že jsem stavěl přívěs... To mě velmi bavilo. V době, kdy jsem se učil naslouchat hlasu Ducha svatého, jsem řešil technický problém, jak udělat dveře, které by se mohly otevírat jen do poloviny kvůli větrání. Přívěs byl už hotový, chyběly jenom dveře. Modlil jsem se: „Pane Bože, jak mám ty dveře udělat? Na dva panty, na čtyři panty, na polovinu, jak to mám udělat?“ Pro pořádek se musíš zeptat. © No jo, jenomže Pán Bůh mi odpověděl: „Nechci, abys dělal přívěs.“ Ups. „A co mám dělat?“ Najednou jsem uviděl domek a uslyšel: „Tam zajedeš, tam tě posílám.“ Bylo to až u Ostravy... Jel jsem nerad, ale když Pán Bůh promluví... Vyrazil jsem svým zbrusu novým autem. Ujel jsem asi 8 km a přestalo mi svítit pravé světlo. To je moucha, to dojedu. Jenomže za chvíli přesta-

lo svítit i levé. Jsem automechanik, opravím to. Všechno bylo nové, nablýskané, ale žárovky byly rezavé takovou mokrou rzí, co ani z rukou neumyješ. Kde se to tam mohlo vzít? Než jsem všechno udělal, uběhla skoro hodinka. Pak ještě přestaly fungovat směrovky, ale řekl jsem si, že to zvládnou bez nich. A tu naprosto zřetelně slyším, jak ďábel říká, že už je pozdě, kolem deváté, že už nikam nemám jezdit, že kdo je zvědavý na moje pozdní návštěvy... Byl jsem už ale na cestě, chtěl jsem se k tomu domku aspoň podívat. Duch svatý mi ukázal, kde ten domek je. Dorazil jsem, a všude zhasnuto. „No marné, jedu domů. Zkusil jsem to.“ Najednou se však rozsvítilo světlo, z domu vyšel pán a říká: „Co tu děláš?“ „Já si myslím, že mě sem poslal Pán Bůh.“ „Když tě poslal, tak pojď dál.“ Vypádal se mě na různé věci. Řekl jsem mu všechno, co jsme zažili, jak nám Pán jednoho syna uzdravil, druhého osvobodil... Nakonec řekl: „Také jsem věřící a modlil jsem se ‚Pane Bože, jestli někoho máš, kdo nám může pomoci, pošli ho, prosím.‘“ Pak se objevil jeho syn, úplně žlutý, vypadal na sedmdesát. Kost a kůže. Měl něco s vrátníkem, nemohl vůbec jít, ani na operaci nemohl, protože by ji ne-

přežil. Jeho otec chtěl, abych se za něj modlil. Zmohl jsem se jen na jednu věc – vložil jsem na něho ruku a řekl: „Pane Bože, uzdrav ho.“ A zdrhnul jsem jak malý kluk. Cestou domů jsem se hádal s Pánem: „Pane Bože, už mě nepošleš nikam, nejsem toho schopen, nic nejsem schopný udělat.“ Přijel jsem domů a manželka se mě ptá: „Tak co?“ „Pán Bůh už mě nikde nepošle.“ Byl jsem na sebe naštvaný... Asi za 14 dní mě jeden bratr vzal se na někoho podívat... Byl to ten mladý muž, za kterého jsem se modlil. Dozvěděl jsem se, že se asi ve dvě ráno probudil a měl strašný hlad. V kuchyni snědl všechnu zelnou polévku, co měli mít k obědu na druhý den, a nic mu nebylo. Zdravý je dodnes. To bylo první velké uzdravení, kterého jsem byl účasten.

I: Co se stalo s tím přívěsem?

J: Ten jsme postavili u lesa a děti z něho měly domeček na hraní, než se úplně rozpadl a shnil. ☺

J: Alenko, máš určitě podobná svědectví...

A: Brzy se rozkríklo, že jsou lidé uzdravováni, a tak k nám začali jezdit nemocní. Modlili jsme se za ně, mnoho jich bylo uzdravených, ►

Ježíše Krista

Můžeme nadpřirozeným způsobem chodit v moci Ducha svatého. Jeho moc nám bude dávat sílu k tomu, abychom chodili ve vítězství. „Ale přijmete moc Ducha Svatého, který na vás přijde, a budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až po nejzazší konec země.“ (Sk 1,8) Ježíš učedníkům ukazuje, že potřebují moc Ducha svatého. Dokonce tak hodně, že jim nedovolil odejít z Jeruzaléma, než na ně ta moc sestoupila. Ani my nemůžeme naplnit tato slova bez moci a přítomnosti Ducha svatého ve svém životě.

Věřohodnost

Máme-li být svědky, potřebujeme být věrohodní. Jako dvanáctiletý jsem byl na exkurzi v Osvětimi. Naším průvodcem byl bývalý vězeň, měl vytetované číslo na předlok-

... Neskutečný zážitek. Bylo to tak autentické. Tak věrohodné. O deset let později jsem tam jel se skupinou Američanů, ale tentokrát jsme dostali mladou průvodkyni. Její vyprávění bylo úplně jiné, nebyla totiž svědkem události. Mohla předávat jen naučené. Je opravdu rozdíl, mluví-li svědek, nebo někdo, kdo se informace jen naučil. Takový je rozdíl mezi tím, koho Ježíš nazývá „budete mi svědky“, a tím, kdo si křesťan jen říká. Musíme být věrohodní. I když nejsme přímými svědky události před 2000 lety, musíme být věrohodní pro svědectví uvnitř sebe. Potřebujeme Ducha svatého, aby na nás sestou-

Modlitba v jazycích je jediný duchovní dar, který má sílu budovat tebe samého.

pil. Proto učedníkům říká, že nemohou odejít z Jeruzaléma, dokud moc Ducha nepřijde. Nejde o to, kolik jsme toho udělali, kolik lidí jsme uzdravili, kolik chlebů jsme rozmnožili... Potřebujeme být naplněni Duchem svatým. Musíme být věrohodní. Na nás musí být vidět, že to, čím jsme, skutečně žijeme, že to pulsuje v našich žilách. Pokud naše evangelium nemá moc k proměně lidských životů, je

jalové. Potřebujeme být plni Ducha svatého proto, aby lidé viděli jeho moc.

Petr byl očitým svědkem, chodil s Ježíšem a všechno myslel vážně. Nemůžeme mu upřít nadšení pro Krista. Zanedlouho však Petr Ježíše třikrát zapřel. Stejný Petr pak o padesát dní později stojí na náměstí před možná 10 až 20 tisíci lidmi a říká: „Mužové, bratři, vy jste byli těmi, kdo ho ukřižovali.“ Bez ohledu na to, jestli začnou létat kameny nebo ho odvedou na popraviště a ukřižují ho jako Krista.

Jaká změna se udála v těch padesáti dnech? Sestoupila Boží moc a Petr se stal věrohodným. Boží moc dotvrzovala jeho slova. Přítomnost Ducha svatého způsobila tu změnu v jeho životě. Petr tuto událost okamžitě spojuje s Joelem: „I stane se v posledních dnech, praví Bůh, že vylejí ze svého Ducha na každé

tělo; vaši synové a vaše dcery budou prorokovat, vaši mladíci budou vídat vidění a vaši starci budou mluvit sny. I na své otroky a na své otrokyně v oněch dnech vylejí ze svého Ducha, a budou prorokovat.“ (Sk 2,17–18) Vytáhnul slovo, které bylo pro Židy té doby hodně kontroverzní. Oni si vůbec nedovedli představit to, co prorokoval Joel, dokonce to někteří odmítali. Tak se to vymykalo jejich způsobu myšlení.

Jaroslav a Alena Šelongovi

Jaroslav je pastorem sboru Agapé Český Těšín a také vedoucím KMS. Vyučil se automechanikem, ale pracoval jako nákupčí. Pastorem je již 30 let.

Alena je misijním pracovníkem sboru Agapé, vede v ČR spolek Aglow z. s., je vedoucí spolku eTabita z. s., který vydává internetový časopis eTabita, jehož je i redaktorkou. Dlouhá léta učila v autoškole, později jako asistent pedagoga na ZŠ, kde vede i kroužek dopravní výchovy.

Oba jsou již v důchodu, ale stále pracují a slouží. Do opravdového důchodu půjdou až v nebi.

o některých nevíme, o některých jsme se dověděli i o 10, 15 let později, že byli uzdraveni; už se nevrátili, aby nám to řekli. Pán Bůh mě skrze to osobně hodně lámal... Můj syn neměl gamaglobulin a neustále mu hrozily nějaké infekce. Teď k nám přivedli dítě s rakovinou a jeho maminka prosila: „Můžeme ho položit do vaší postýlky?“ Spočítala jsem si dvě a dvě. Jsem totiž dcera léčitele, všechny ty nemoci jsem znala. Musela jsem hodně věřit, že nám se nic nestane. Jestli mi rozumíte... Moje dítě, které nemělo žádné protilátky, lítalo mezi těmi nemocnými... Ani autobusem jsme nesměli jezdit, protože by okamžitě něco chytil. Pán Bůh ho nakonec uzdravil. Doktorka z alergologie řekla: „Já nevím, čím to je, on ten gamaglobulin pořád nemá, ale je zdravý.“

J: Nejstarší kluk měl problémy s nohama. Když chtěl utíkat, najednou mu vyskočila kyčel. Vždycky ho to „bloklo“, ani sedět pořádně nemohl. Musel jsem ho nosit na zádech, vymýšlel jsem, že koupíme tažného psa a že ho budeme do školky vozit se psím spřežením. Také jsme se modlili, tenkrát už s Rudkem, aby Pán Bůh vyplnil tu kloubní jamku, a stalo se.

A: Taky se nám narodil úplně slepý kluk. Nedovedla jsem si vysvětlit, proč nevidí. Je pravda, že ke konci těhotenství jsem měla nějaké problémy. To víš, když ti před barákem chodí estébáci a hlídají Jarka... Chtěli ho vyvézt někde na Sibiř... Rudek nás informoval, že si máme dávat pozor.

J: Akce Norbert. Odvoz nežádoucích osob s návratem nežádoucím.

A: Člověk neměl kam zajít, rodina mě odeslala, vyhodil mě i můj táta, že už nemá dceru, protože jsme odešli z jeho církve.

I: Tvůj táta byl adventista a léčitel. To jde?

A: To se dodneška děje.

J: Ale on už nežije, už v tom pokračují jiní.

A: Na kontrole mě hned doktorka poslala do nemocnice, že se jí něco nelíbí... Nakonec bylo nutno přistoupit k předčasnému porodu. Věděla jsem, že se něco děje, protože miminko neplakalo. Maminka vždycky říkala: když dítě nepláče, je zle. Nějak ho vzkřísili, ale zůstal slepý. Vedla jsem čtyřměsíční boj o jeho zrak. Pořád dokola jsem četla příběh slepého Bartimea... On volal, všichni říkali, ať je ticho. Říkala jsem Pánu: „Malý volat nemůže, já budu volat za něj.“ A oprav-

Ve Starém zákoně měli Boží radu jen vidoucí, proroci a kněží. Za nimi se chodilo, když jste potřebovali slyšet Boží hlas. A do toho si Joel prorokuje, že Bůh vyleje svého Ducha na každé tělo, bude dávat prorockví, vidění, prorocké sny i otrokům. Všichni budou naplněni Duchem svatým! Petr říká: „To se teď naplnilo. Začíná se to dít, přátelé. Mění se situace. Přichází nový čas. Všichni můžou mluvit s Bohem. Už to není výsada jen někoho. To zásadně mění situaci, celé dějiny.“ Jinými slovy, Pán chce mluvit s každým z nás.

Co přítomnost Ducha svatého působí?

Jednou jsem přijel na benzínku pro benzin. Čerpadlárka mi natankovala, a dokonce umyla i okna, což mě příjemně překvapilo. Dal jsem jí peníze a chtěl odjet. V tu chvíli Duch svatý promluvil: „Pavle, já jsem neskončil.“ „Když Ty ne, já také ne.“ Nabídl jsem jí Nový zákon; vždycky jich pár v autě vozím. „Fakt byste mi chtěl darovat Bibli, abych si ji mohla přečíst?“ reagovala nevěřičně. Tohle se stalo ve 21. století! Proč? Protože Duch svatý promluvil a já slyšel: „Já jsem tady ještě neskončil.“ To je ta věrohodnost.

Přítomnost Ducha svatého vždycky působuje dvě věci: 1) slyším Pána a 2) můžu k němu mluvit modlitbou v jazycích. Když se modlíš a mluvíš se svým Pánem v jazycích, nepřítel to nedokáže rozšířovat, nemá mož-

nost zjistit, o čem ty se svým Pánem diskutuješ. Modlitba v jazycích je jediný duchovní dar, který má sílu budovat tebe samého. Ostatní dary jsou tu pro jiné lidi.

Ježíš na Olivetské hoře říkal pěti stům lidí, aby počkali v Jeruzalémě. Když sestoupil Duch svatý, čekalo jich už jen 120. Nevím, proč odešli, část možná došla k závěru, že je neefektivní dál investovat svůj čas, když se nic neděje. Duch svatý je však klíčem k tomu, aby učedníci mohli vyjít. Začíná to druhou kapitolou a táhne se to celou knihou jako červená nit. Potřebujeme vztah s Bohem, kdy já slyším Pána, a když se modlím, Pán slyší mne.

Jak být věrohodným?

Být svědkem bez působení Ducha svatého je dělat průvodce pouze na základě naučených informací.

- Možná jsi byl naplněn Duchem svatým, ale jeho moc se z tvého života vytratila... Dneska žiješ pouze z podstaty. Učedníci to také zažili, a dost brzy. Už ve čtvrté kapitole Skutků čteme, že se potřebovali znova sejít a modlit, aby Duch svatý přišel. Ve 31. verši je napsáno: „*Když se pomodlili, zatřásl se místo, kde byli shromážděni, a všichni byli naplněni Duchem Svatým a směle mluvili Boží slovo.*“ Výsledkem nového naplnění bylo, že směle mluvili Boží slovo. Věřodnost se novým způsobem potvrdila. Oni věděli, že to, co přijali, může přicházet znova a znova, že

du jsem několikrát denně volala. Jarek se s tím jakoby smířil: „Upiluju rohy u nábytku, když budu mít slepého kluka, aby se nezranil. Kolik je slepých dětí a žijí.“ Jenže já, když se do něčeho pustím, tak to hned nepustím. Jednou Jarek přišel dřív z práce a viděl, jak bojuju ten svůj boj, odešel nahoru a bojoval taky.

J: Když jsem pak další den přišel z práce, vítala mě vysmátá manželka: „Pojd se podívat.“ Vzala prst a pohybovala jím před očima malého zleva doprava, a očička její prst sledovala...

I: To je neuvěřitelně krásné! Co ty jsi, Jarku, prožíval během těch modliteb?

J: Pán mi řekl: „A tak, jak se naléhavě modlíš za syna, stejně tak chci, aby ses modlil i za ostatní lidi.“ Což mi moc nejde.

A: Od té doby vidí. Předtím jsi mu mohla svítit do očí, ani nemrknul. Rodina říká, že to máme za trest, že jsme odešli z pravé církve... Bylo to těžké, ale Bůh je dobrý. Všechno, co nás potkává, slouží k naší výchově. I zlé věci tě posunou blíže k Bohu. Dobré věci nás neposunují, protože v nich jsme spokojeni, nepotřebujeme nic dělat. Ale ty

zlé, ty tě posouvají. Tam se to láme: Buďto tě to posune, anebo odejdeš. Nás to posouvalo k Bohu.

J: Děti nás taky učily jít do hloubky víry... Jednou si syn zlomil nohu při lyžování. Jak jel, měl namířeno přímo na kamenný sokl, kdyby do něj narazil, nevím, co by z něho zbylo... Najednou jako kdyby narazil do nějakého lana...

A: Řvala jsem k Bohu: „Pane Bože, zastav ho.“

J: Najednou se mu zastavily nohy a spadl. Nějak se zkroutil a nemohl šlápnout na nohu.

A: Vždycky jsem děckám říkala, že když neví, co a jak, ať se modlí, Pán Bůh jim řekne.

J: Syn mě zavola: „Pán Ježíš mi řekl, že ta nožička je zlomená, že máš se mnou jet hned do nemocnice.“ A opravdu byla zlomená, ale dost šíleným způsobem. Syn plakal, že ho noha hodně bolí a že se musím modlit. Všichni v čekárně se dívali. Potichu jsem se za něj modlil a noha přestala bolet. Když doktor viděl rentgen, zděsil se. Nohu zasádrovali s tím, že když se uklidní, budou ji muset znovu polámat, natáhnout... Doma synek nechtěl žádnou tabletku od bolesti, chtěl modlitbu.

Práce Ducha za oponou lidství, foto: Jiří a Jana Malí

A: Tak jsme se za to modlili, vzkládali jsme ruce na tu nožku, a on říká: „Mně někdo s tou nožičkou něco udělal.“ Druhý den jsme znova šli na rentgen, noha krásně poskládaná, jen na kostech byly vidět mapy, jak byly popraskané. Pan doktor to zhodnotil: „To jsme mu to hezky spravili.“ ☺

J: To jsou teda věci...

J: Zkušeností s uzdravením bylo strašně moc, nejenom u nás. I té sestře, jak jsem ji zmiňoval, které dávali týden života, po pravidelných modlitbách Pán přidal 30 roků života. Před pár lety zemřela. Asi v šedesáti. Prosila Pána Boha, aby se aspoň dožila dvaceti let své dcerky. V dcerčiných dvanácti letech dostala pásový opar a zdálo se, že umře. Dávali jí morfum od bolesti... Doktor mě za ní pustil pod podmínkou, že se nedotknu ani její postele, neboť jí to způsobovalo neskutečné bolesti. Jen jsem se nad ní modlil... Na druhý den jsem se na ni jel znova podívat. Doktor mě vítal se slovy: „Jsem rád, že vás vidím. Představte si, že to přes noc všechno zmizlo.“ Pan doktor byl katolík, takže jsem měl hned další skupinku, katolickou.

na to nebudou muset jen vzpomínat, že je to na každý den.

V jednom kázání pastor říkal: „Z toho si nic nedělejte, já už jsem dvacet let Boha neslyšel.“ Z toho si tedy něco dělejte! Pokud Boha neslyšíš, potřebuješ o to usilovat. Třetí kapitola Joele musí fungovat! To nebylo jen pro kdysi, platí to i dnes. Tvá věrohodnost spočívá v tom, že žiješ s Duchem svatým, který k tobě mluví. Můžeš ti sdělovat věci i pro druhé lidi. Můžeš tím někoho povzbudit, někdo může být nově a nadpřirozeně naplněn.

- Možná je tvoje nádoba děravá, možná už je jako cedník. Nepřítel vysílá ohnivé šípy a možná jsi je nevykryl štítem víry. Můžeš činit pokání a Pán udělá zázrak. On je tím, kdo má moc dělat věci ve tvém životě novým způsobem. Pokud dovolíme Bohu, aby v nás a skrze nás nadpřirozeným způsobem jednal, On bude působit.

- Možná jsi nikdy nezažil setkání s Duchem svatým nadpřirozeným způsobem. Dneska se to může změnit, můžeš zažít něco nového, nadpřirozeného. Dneska se tvá nádoba může naplnit a můžeš se stát věrohodným svědkem, protože budeš plný Ducha, budeš ho slyšet a budeš k němu mluvit tím osobním kanálem, který buduje tebe samého. To znamená být svědek. To je letniční církev.

*Pavel Bubík
zástupce biskupa*

Beze mne nemůžete činit nic...

To jsou slova, která řekl Pán Ježíš učedníkům o sobě. Platí stejně ve vztahu k Duchu Svatému? Jsme-li učedníky Pána Ježíše a máme-li jít v jeho stopách, podívejme se na jeho život. Byl počat z Ducha Svatého, moudrostí Ducha už jako dítě udivoval v chrámě, sestoupil na něj Duch při křtu ve vodě, byl veden Duchem na poušť a po vítězství na poušti byl naplněn mocí Ducha. Touto mocí konal všechny činy uzdravení, osvobození i vzkříšení. Byla to moudrost Ducha Svatého a zjevení, které ohromovalo posluchače, že hladové a slabé zástupy následovaly jeho kroky. Touto mocí pro-

šel i ukřižováním, a byl to Duch Svatý, kdo jej vzkřísil. (Ř 8,11)

Co my a Duch Svatý?

- Všichni jsme byli duchovně mrtví, neměli jsme žádnou moc a sílu to změnit. Byl to **Duch Svatý, který nás vedl k Ježíši**, protože nikdo nemůže k Ježíši přijít, jestliže ho Otec nepřitáhne (viz J 6,44). Jeden Boží muž vyprávěl, jak po svém obrácení ještě nějakou dobu vnímal svoji důležitost a zásluhy, že řekl Bohu: „Já jsem tě přece hledal.“ Bůh s odpovědí neotálel: „Nikdy bys mě nehledal, kdybych ti nedal tu touhu do srdce.“

- A pak se stane ten největší zázrak, **Duch Svatý vstoupí do života člověka a způsobí znovuzrození**: „Vítá vane, kam chce, a slyší jeho hlas, ale nevíš, odkud přichází a kam jde. Tak je to s každým, kdo se narodil z Ducha.“ (J 3,8) Když ses narodil z Ducha, kdo je tvým Otcem?

- **Duch Svatý zjeví hřích, spravedlnost a soud** (J 16,8) – to je největší důkaz pravosti díla Ducha Svatého. Nepřítel totiž dokáže imitovat uzdravení a různé mocné činy, udi-

V té době jsem jezdil jako nákupčí, sloužil jsem asi 150 lidem po celé republice...

J: Jak děláte Duchu svatému prostor ve svém životě, aby takhle mohl jednat?

J: Hlavní je modlitba, ale nejdůležitější je poslušnost Duchu svatému. Bez té to prostě nejde. Představte si situaci: Modlíš se s manželkou, přijmeš, že se máš jet modlit za někoho do Vsetína. Tam ovšem vůbec nikoho neznáš... Bylo mi jasné, že musím poslechnout, že to Pán Bůh nějak udělá... Samozřejmě tě napadá spousta věcí: Jedeš, nevíš kam, vlastním autem za svoje peníze, kterými nehýříš... Ale poslechněš a jedeš. Na semaforech ve Valašském Meziříčí se ke mně řítí nějaká paní se slovy: „Nejste vy ten, co má jet do Vsetína?“ „Jsem.“ „Tak já pojedou s vámi, já vím kam.“ Chápete to?

J+I: Ne.

J: Také jsem to nechápal. Jeli jsme za jejím bratrem. Míval epileptické záchvaty co tři až pět minut. Dle lékařů, konečná. Modlili jsme se za osvobození a záchvaty skončily.

Ale ty ses ptal, jak děláme prostor Duchu svatému, aby mohl tak jednat. Opravdu nej-

důležitější je ta poslušnost. Když s ním chci komunikovat, musím být připraven dělat i „nестandardní“ věci.

I: Jak rozlišíš, co jsou tvoje myšlenky a co je od Pána?

J: Víš co, já ani nevím. V Bibli je napsáno, že ovce slyší hlas pastýře. Možná, když párkrát něco zažiješ, máš s tím zkušenosti. Věsměs se nejedná o obyčejné věci, vždycky to je něco zvláštního. Nerad experimentuji, proto očekávám, jak budu celou situaci vnímat.

A: Já to říkám tak: Když se mají dva lidi rádi, hledají každou chvíli, aby byli spolu. Znajší se a nemusí se vidět, jak jeden promluví, druhý ho pozná. A to je přesně s Duchem svatým. Pokud chceme žít v plnosti Ducha svatého, musíme ho znát, mít ho rádi a hledat ty chvíli, abychom s ním byli. To neznamená, že oslovím Ducha svatého, jenom když mám já nebo někdo jiný problém. Jde o každodenní život s ním. Mít to místo, kde jsi s Duchem svatým sám, já bez Jarka, Jarek beze mne. Sám ho musíš poznávat. To dnes chybí křesťanům. Večer sednou k televizi, k internetu, a to jim stačí. Jde o to, jestli ho miluješ.

Dnes to ale spíše funguje takto: Máme problém, modlíme se, Bůh to zařídí. Chodíme do církve jak do supermarketu, kde si vybereme věci, které potřebujeme. Tak to děláme s Bohem. Pouvažujte o tom, jestli to tak je, nebo není. „Pane Bože, pomoz, Pane Bože, to potřebujeme...“ Kdy jste mu naposled řekli, že ho milujete? Že chcete být s ním, jenom s ním? Tak to je s Duchem svatým. Musíš chtít být s ním. Být s ním a čekat, co On bude dělat. On nebude skákat, jak my budeme pískat. Budete-li ale přáteli, budeš ho znát. Satan se bude snažit ti podsouvat myšlenky, že to sis vymyslela... Ale ty budeš vědět, odkud vítr fouká.

J: Kdysi jsem si koupil knížku *Dobré ráno, Duchu svatý*. Ještě jsem ji nepřčetl, ale nadpis mi utkvěl v paměti, a tak to každý den praktikuji. ☺

I: Stalo se vám někdy, že jste se modlili za uzdravení, a nenastalo?

J: Mnohokrát.

I: Jak jste se s tím srovnali?

A: Na jedné konferenci v Praze mi říká jedna paní: „Už jdu za vámi pro modlitbu po-

vuje i moudrostí, ale pouze tam, kde je Duch Svatý, je usvědčení z hříchu, to nepřítel nedokáže.

• **Duch Svatý nás vede:** Ti, kdo se dají vést Duchem Božím, jsou synové Boží. (viz Ř 8,14)

• **Dosvědčuje nám, že jsme přijati za děti:** „Sám ten Duch svědčí spolu s naším duchem, že jsme děti Boží.“ (Ř 8,16)

• **Vede nás k učednictví,** abychom studovali Písmo, které je jím vdechnuté. Je tedy autorem a nejlepším učitelem. „Ale Přímlyuce (Utěšitel), Duch Svatý, kterého pošle Otec ve jménu mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno, co jsem vám řekl.“ (J 14,26)

• **Duch Svatý vydává svědectví o Pánu Ježíši, které nikdo nedokáže odhalit a zjevit, jen On:** Až přijde Přímlyuce (Utěšitel)... vydá o mně svědectví... (viz J 15,26)

• **Duch Svatý nás vede do pravdy:** „Jakmile však přijde on, Duch pravdy, uvede vás do všech keré pravdy...“ (J 16,13)

• **Duch Svatý mluví do našich životů,** protože potřebujeme jeho rady: „Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím...“ (Zj 2,7)

• Když přijdou těžkosti zkoušek nebo pády, pak **Duch Svatý nám pomáhá v naší slabosti:** „Tak také Duch přichází na pomoc naší slabosti.“ (Ř 8,26)

• **On nás vede k lásce a učí:** „A naděje neklame, neboť Boží láska je vylita do našich srdcí skrze Ducha Svatého, který nám byl dán.“ (Ř 5,5)

• O Letnicích Duch Svatý naplnil církev svojí mocí a stejně i dnes plní svůj lid, který může prožít křest neboli ponoření do Du-

cha Svatého se stejnými projevy. Je to **Duch, který nás zmocňuje, dává odvahu, svoje dary, abychom mohli sloužit.**

• Pouze **Duch Svatý usmrtí v našem životě hříšné sklony:** „Vždyť žijete-li podle své vůle, spějete k smrti; jestliže však mocí Ducha usmrcujete hříšné činy, budete žít.“ (Ř 8,13)

• **Duch Svatý se za nás modlí:** „... Duch Svatý se za nás přimlouvá...“ (Ř 8,26)

• **Vede nás a zmocňuje nás k modlitbě:** „Ale vy, milovaní, budujte svůj život na přesvaté víře, modlete se v Duchu Svatém.“ (Ju 1,20)

• **Duch Svatý dává lidem příkazy do služby pro Ježíše Krista:** „Poněvadž jim Duch Svatý zabránil zvěstovat Slovo v provincii Asii... pokoušeli se dostat do Bithynie, ale Duch Ježíšův jim to nedovolil.“ (Sk 16,6–7)

• **Duch Svatý povolává lidi na Boží dílo a dosazuje je do úřadů:** „... řekl Duch Svatý: ‚Oddělte mi Barnabáše a Saula k dílu, k němuž jsem je povolal.‘“ (Sk 13,2)

• **Duch Svatý posiluje věřící:** „A tak církev (...) měla klid, vnitřně a navenek rostla, žila v báni Páně a vzrůstala počtem, protože ji Duch Svatý posiloval.“ (Sk 9,31)

• **Při pronásledování dává Duch Svatý odvahu a moudrost:** „A když vás obžalují, nedělejte si starosti, jak a co budete mluvit; neboť v tu hodinu vám bude dáno, co máte mluvit. Nejste to vy, kdo mluvíte, ale mluví ve vás Duch vašeho Otce.“ (Mt 10,19–20)

• A když zemřeme, pak to bude opět **Duch Svatý, který i nás vzkřísí, jako Pána:** „Jestliže ve vás přebývá Duch toho, který Ježíše vzkřísil z mrtvých, pak ten, kdo vzkřísil z mrtvých

Krista Ježíše, obžíví i vaše smrtelná těla Duchem, který ve vás přebývá.“ (Ř 8,11)

Možná si říkáš, že Ježíše přece vzkřísil Otec a že jinde je napsáno, že ho vzkřísil Bůh... Tím se dostáváme na začátek našeho zamyšlení „Kdo je Duch Svatý“. On je Bůh, protože Bůh je jediný a Duch Svatý není někdo nebo něco méně.

I když výčet činností Ducha Svatého není zdaleka vyčerpán, polož si nyní otázku: **Co mohu já bez Ducha Svatého?** Odpověď je zřejmá: **Nic.** Je ve tvém životě Pánem? Dáváš mu prostor? Spoleháš na něj? Posloucháš ho? Slyšíš jeho hlas? Máš jeho vedení? Bez Ducha Svatého nejsme církev, ale spolek náboženských lidí bez naděje. Bez Ducha Svatého nejsi křesťan, ale náboženský člověk! Proto prosme, tlučme, hledejme! Bůh odpovídá na touhy našeho srdce. Jen žízňový se napije. Voda je jeden z obrazů Ducha Svatého (J 7,37–39). Bůh dává svého Ducha těm, kteří ho poslouchají (viz Sk 5,32), a těm, kdo milují spravedlnost a nenávidí nepravost (viz Žd 1,9).

Někdo řekl, že by dnešní církev ani nepoznala, kdyby Duch Svatý odešel, protože má tolik svých aktivit a plánů, které dělá z vlastní síly. Bez Ducha Svatého nejenže nemůžeme dělat vůbec nic, ale nic ani nejsme. Hledejme proto Ducha Svatého, naslouchejme jeho hlasu, nechejme se uzdravit, zmocnit, naplnit jeho láskou... On je blízko!

Jiří Bureš
pastor sboru AC Polička

třetí, a pořád se to nestalo.“ To je povzbuzení jako hrom. ☺ Musíš si ale uvědomit, že nejde o tebe. Ty ani já nemáme moc někoho uzdravit, i kdybychom tisíckrát chtěli. Jen Bůh.

J: Zjistil jsem, že modlitba není moje stěžování a Pán Bůh není „Stolečku, prostři se“. Poslední dobou už do některých modliteb nejdu. Snažím se lidi vést k tomu, aby se sami modlili, a až budou vědět, o co jde, že se za ně budu modlit i já. Párkrát se stalo, že mi Pán Bůh dal poznání, věděl jsem, kde je u toho člověka problém. A on na to: „Jo, jo, to je přesně ono, modli se za mě.“ Modlil jsem se za osvobození, vydrželo dva dny a bylo to zpátky. Jelikož dotyčný nečinil pokání. Proto už říkám: „Až si to vyřešíš.“

Měli jsme případ kuřáka... Divil se, že se ho neptám, jestli už přestal kouřit. „Proč bych měl něco říkat? Až se kouření stane tvým nepřitelem, přijď si pro modlitbu. Pán Bůh neosvobozuje od našich přátel, ale od našich nepřátel.“ Za nějakou dobu sám dospěl k rozhodnutí dál nekouřit. Modlil jsem se za něj: „Pane Ježíši, já mu k tomu žehnám a vyhlašuji osvobození.“ Od té doby si nezakouřil. Je to

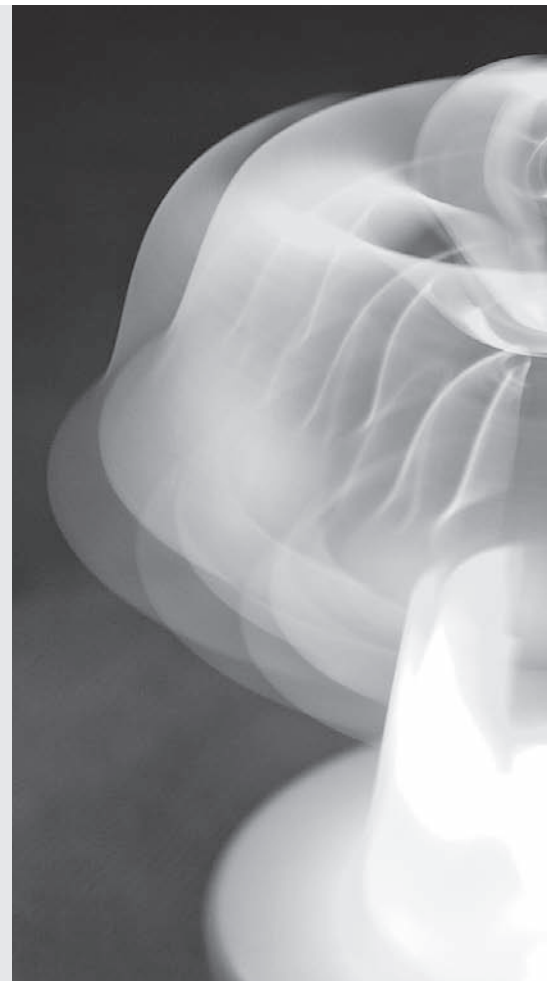
jednoduché. Chybí nám pokání, nemáme vůbec žádnou bázeň před Bohem! Jsme naučení, že když zhřešíme, pomodlíme se za odpuštění, a tím to skončí. I pokání musí být ve víře, nemůže být mechanickou záležitostí. Když někdo pláče, že zhřešil, já rozlišuji, jestli pláče proto, že se na to přišlo, anebo je to upřímně. Když je to upřímně – to poznáš, a když proto, že se na to přišlo, tak všichni chtějí osvobození.

J: Čím naopak oheň Ducha svatého hasíte? Jestli jste to vůbec někdy zažili...

J: Za sebe, někdy se mi nechce, jsem lenivý, někdy jsem takový, jaký jsem... Ducha svatého uhašuji, když vím, co mám dělat, ale nedělám to.

A: Někdy to neděláme vědomě. Někdy prostě ten jeho tichý hlas přeslechněš, On nekřičí do amplionu. Zpětně ti to třeba ukáže. Co uděláš? Pokání.

J: Někdy to je složité, i ve sboru se ti stane, že ti někdo onemocní a nepohneš s tím. Měli jsme případ bratra, co měl šílené bolesti hlavy, modlili jsme, a nic. Až jednou jsem se postavil proti prokletí té bolesti. Ve sbo-

Symposium o pneumatologii

Vnitřní proměna, foto: Jiří a Jana Malí

Letošní symposium bylo zaměřeno na pneumatologii, která je tak trochu rodinným stříbrem letničního a charismatického hnutí. Hlavní myšlenkou symposií na VOŠMT je vytvořit prostor pro prezentaci různých názorů napříč jejich spektrem a napříč různými tématy tak, aby z toho měla církev užitek. Ve třech bodech bych naše záměry shrnul takto:

- Chceme vytvářet místo pro svobodnou diskusi o věcech, jejichž pochopení může přinést užitek v církevní praxi.

- Chceme křesťanské veřejnosti zprostředkovat taková zákoutí biblistiky a teologie, která jsou běžnému věřícímu dostupná jen obtížně.

- V neposlední řadě chceme stimulovat diskusi o letniční teologické identitě: Co nás v globální křesťanské vesnici spojuje s ostatními a co nás naopak odlišuje?

Abychom Ducha sami nezhasili například jednostranným výběrem řečníků, rozeslali jsme výzvu k podání návrhů na referáty co nejširší zainteresované veřejnosti a z návrhů pak sestavili program. Vytvořit zcela transparentní prostor a uhostit řečníky z třeba i nesusoudných názorových směrů se nám letos částečně podařilo. Bůh nám v tom příště pomůže.

Nahrávky ze symposia naleznete na školním You Tube kanále (<https://www.youtube.com/user/biblickaskola>). Melvin Ho a Jir-

Pneumatologie

se jako součást systematické teologie zabývá osobou a působením Ducha svatého coby třetí osoby Trojice. Mezi důležité oblasti jejího zkoumání patří působení Ducha svatého v životě Ježíše Krista, jeho úloha při spasení člověka a při naplňování Velkého poslání církve. Do pneumatologie patří také otázka darů Ducha svatého, jejich smyslu a působení v životě věřících a církve.

ka Bukovský se ve svých příspěvcích zaměřili na notorický problém nesouladu mezi Lukášovým a Pavlovým chápáním díla Ducha svatého. Jirka Kucián a Martin Moldan se soustředili na praktický život v Duchu dle knihy Skutků a dle běžných letničních očekávání. Michael Buban navrhl nové chápání funk-

Přetváření nitra, foto: Jiří a Jana Malí

ru a u křesťana! Dodnes se bolesti nevrátily.

I: Jak jsi přišel na to, že se máš modlit proti prokletí?

J: To právě dělá Duch svatý! Když nemám jeho zjevení, jsem ztracen.

A: Jak chceš bojovat, když nevíš, proti čemu?

I: Přesně to mě úplně irituje. Pořád se modlíme, a jsou to rány do prázdna. Nevíme přesně, proti čemu se stavět. Modlím se za dary poznání, rozlišení duchů, prorocství, moudrosti...

J: Modlíme se z těla. Chceme, aby tomu druhému bylo dobře, motivy jsou dobré... Ale je třeba „být na modlitbě Boží“, jak říká Pán Ježíš. Potřebujeme tu modlitbu Boží stáhnout od Ducha svatého. Jak to nemám, můžu třískat slovy, kolik chci, a nic. Někdy se ti to taky nepodaří úplně... Sedm let jsem se pravidelně modlil s jedním kazatelem. Měl sedm nádorů. Lékaři ho už neléčili... Šest nádorů úplně zmizelo, sedmý se skoro vysušil, ale on zemřel. Těsně před smr-

tí jsem ho povzbuzoval k dalším modlitbám, ale on už nechtěl, že je vyčerpaný, ale vděčný za těch sedm let. Naučil se odpustit manželce, ostatním lidem, Pán Bůh mu ukazoval všechno, co dělal špatně. On naprosto jasně věděl, že kdybychom se nemodlili a nebojovali, šel by do pekla. A to mívá nádherná kázání... Nemusím všechno vyhrát. Výhra je to, že mám věčný život.

A: Je dobré prosit o duchovní dary, je dobré prosit o ovoce Ducha svatého, o duchovní zbroj, ale především musíme osobně poznat toho, od koho to všechno pochází. My to chceme, protože máme potřebu. Ale On taky chce, abychom ho milovali, abychom mu dali čas. Aby mi nešlo jen o to dělat s jeho dary dobrou práci. Tak to v duchovní oblasti nefunguje. Tam jde o vztah, ne o tvoji potřebu. Když s ním máš vztah, pak On skrze tebe jedná. Ty jsi jenom nádobou, do které je vylit. On tu potřebu vidí, také by rád více jednal, ale kdo zaplatí cenu? Všechno něco stojí. Zpočátku to stojí čas. Já mu musím dávat čas, aby mi On mohl dávat další věci.

J: Máme taky velký problém se souzením druhých. Pánu Bohu se to absolutně nelíbí.

ce daru jazyků. Sandra a Bruce Chesterovi se zaměřili na rozhraní etiky a Duchem naplněného života. Milan Buban zdůraznil kvality Studijní Bible při výuce pneumatologie. Pavel Hejzlar se zaměřil na život a učení Johana G. Lakea. David Symon hovořil o způsobech, jakými Duch povolává misionáře. Jason Morrison završil sympozium přednáškou o dopadech pietistických motivů v misijní praxi.

Příští sympozium, které proběhne, dá-li Bůh, v lednu 2021, jsme předběžně pojmenovali „Teologie na misijní cestě“. Chceme se zaměřit na otázky misie, evangelizace a teologické práce ve střetu s veřejným prostorem. Aktuální informace můžete očekávat na stránce <https://sympozium.vosmt.cz>.

Michael Buban
učitel VOŠMT

Střed mého života

Rozhovor s Melvinem Ho a jeho manželkou Loise

Co pro vás znamená Duch svatý?

Melvin: Duch svatý je středem mého každodenního života, je součástí každé mé aktivity i myšlenek. Duch svatý je přítomností Boží, přináší život, naději, sílu a milost. „Neboť v něm žijeme, pohybujeme se, jsme,“ jak říká Pavel. Naše životy jsou prochnuty Duchem, vždyť přebývá v nás. Vede naše životy a zmocňuje nás, abychom žili v plnosti ke slávě Boží.

Loise: Duch svatý dělá Boží přítomnost skutečnou, není to pak jenom tak, že Bůh je všude, ale projevuje se konkrétně v každé oblasti mého života, duchovní, duševní i tělesné. A zmocňuje nás, abychom naplnili Boží povolání pro své životy.

Proč tedy stále existují rozpory mezi evangelikály a letničními ohledně Ducha svatého, když je pro nás životně důležitou osobou?

M: Když se objevilo moderní letniční hnutí a lidé začali zakoušet křest Duchem, mluvení jazyky, pro evangelikály to byl šok, vzhledem k tomu, že zastávali učení, že dary Ducha vymizely s apoštoly. Už neexistovalo žádné očekávání, že by dary mohly fungovat i dnes. Zázraky byly věcí minulou. Proto to bylo pro

ně příliš revoluční. Dalším důvodem bylo to nadpřirozené jednání. Vždyť mluvení jazyky je pro západní kulturu, která se snaží držet emoce pod kontrolou, něco emocionálního. Evangelikálové se považovali za mainstream křesťanství, kdežto letniční hnutí bylo považováno za sektářství.

L: Kromě doktrinárního šoku to má západní kultura těžší, neboť na rozdíl od té východní nebyla na nadpřirozené projevy zvyklá. Je to o to těžší kvůli tomu, že se tyto projevy často dostávají mimo rozumovou kontrolu. Sama pocházím z reformované tradiční církve, kde jsme na tyto věci pohlíželi s velkým podezřením jako na něco divného a nebezpečného. Bylo to tak cizí našemu racionálnímu způsobu myšlení, velice jsme se kontrolovali. Existuje zde mnohem větší propast mezi přirozeným a nadpřirozeným.

Už je to ale více než 100 let, pořád tam však existuje bariéra. Proč?

L: Inklinujeme k jistotě založené na tradici, upřednostňujeme čistotu svého učení před osobním vztahem s Kristem. Ducha svatého ale nelze uzavřít do své škatulky. Vládne tradiční přesvědčení, logické vývody a touha mít vše pod kontrolou. Viděla jsem v různých

bude to mít.“ „O cokoli byste prosili v mém jménu, tak se vám stane.“ To jsou nádherné věci. Víš, co ti řekne letniční? „Ale musí to být Boží vůle.“ Je to tak?

J: Nedivím se, každý z nás má zkušenost, že se na ty verše postavil, šel do toho naplno, a nic se nestalo.

J: Jak ale vypadá modlitba podle Boží vůle nebo „ve jménu mém“? Jestli to je v jeho jménu, nemůže tam figurovat moje jméno. Rozumíte? Musím zemřít svému já, jinak se nebude dít nic. Pán Bůh říká: Když dva se shodnou v mém jménu... Dva mrtví lidé. Jak vypadá mrtvý letniční? Můžeš do něj kopat, kolik chceš, nebude křičet, protože ho to nebolí. Jenže my se pořád točíme kolem sebe – ten mě urazil, ten řekl tohle, tam nesmíte chodit, to nesmíte poslouchat, to nesmíte dělat. Mám moře kamarádů v různých církvích po republice, ani nestačíme jezdit všude, kam nás zvou. A všichni chtějí vědět o Duchu svatém.

A: Jedna rodina nemohla mít děti, a mají už dneska dvě. Jsou věci, kdy ty nemůžeš udělat vůbec nic. Můžeš se jen modlit, můžeš požehnat. A pustit to Pánu. Ale my si to drží-

me, my to tlačíme někdy, protože my jsme se modlili.

J: Někdy se dovíme až po letech, kolik lidí třeba bylo uzdraveno ze štítné žlázy.

I: Ale když se modlíš, a ten člověk ti umře nebo se nic nestane... Nejste potom zklamaní?

J: To si už nepřipouštím. Víím, že jsem nedokonalý, holt stalo se, musím se polepšit.

A: I my máme své problémy.

J: My máme tolik problémů, že to ani nemluvíme.

A: Závídím Jarkovi, ten to má vždycky rychle vyřízené, já ne, mám s tím větší boj. Ale když něco přijde, důvěřuju Bohu. Nesmí tě to zdrbnout. Jak tě to jednou, dvakrát, třikrát zdrbne, pak už nemáš odvahu jít, a to je škoda.

J: Co to znamená být plný Ducha?

J: To je složitá otázka. V Bibli je napsáno: Nechte se plnit Duchem. Čekám na Ducha svatého, říkám mu, že ho potřebuji, a prosím ho, aby mě vedl. Víš, co je nejhorší u letničních? Když vidí zázrak, hned se ptají: „Jaks to dělal, co jsi říkal, jak ses modlil?“

Vzácnost okamžiku, foto: Jiří a Jana Malí

Soudíme ostatní církve, soudíme Hnutí víry, možná jsou věci, které nejsou biblicky dobré, ale jakým právem soudíme my? Vždyť to jsou Boží děti. Vždycky víme, co ostatní dělají špatně, a pak nemáme víru. Zeptejte se našich pastorů, kolik je víry v našich sborech. Neustále mluvím o uzdravení, o víře, co to je víra. Vždyť sám Pán Ježíš říkal: „Kdo by řekl té hoře, ať se vrhne do moře, tak se to stane,

Melvin a Loise Ho

Melvin pochází z čínské buddhistické rodiny, obrátil se díky službě misionáře AoG. Jeho manželka Louise je Holanďanka. Melvin je koordinátorem Katedry islámských studií. Jejím programem je připravit studenty na službu a misi v muslimských komunitách, zejména v evropských zemích.

ných zemích, jak zápasili s tím, že si něco nedokáží vysvětlit, a jakmile stojí před něčím nevysvětlitelným, nejistým, plným emocí, raději to odmítnou.

M: Humanismus pokládá lidský rozum za řídicí faktor našeho života. Člověk se stává středem vesmíru, což přišlo s renesancí. Když se musím zcela poddat Bohu, předat mu vládu nad svým životem, je to pro mě jednou nesmírně těžké.

Mohl bys popsat jednotlivé vlny působení Ducha svatého?

M: V prvních letech dvacátého století na různých místech světa, například na Azu-

Nemůžu říct, že mám dar uzdravování. Nemám to, ale vím, že mě Pán Bůh může použít.

J: Nebojme se bušit na Boží vrata. Buďme dotěrní, vždyť je to náš nebeský Otec. Pokud mám identitu Božího dítěte, tak co?

I: To ovšem člověk nesmí občas pochybovat, jestli tím Božím dítětem je...

J: Identita je strašně důležitá. Dokud si to neuvědomíš, budeš mít vždycky strach. To ale neznamená, že nemáš bázeň před Bohem. Nebojme se jít do toho, nebojme se proklamovat jeho zaslíbení, jinak to nefunguje. Kdyby mě Pán Bůh nedržel, už tu dávno nejsem. To, že můžu chodit, je zázrak. Jsem tu z Boží milosti. Stojí mi za to bojovat za ostatní lidi, protože vidím, jak se trápí. Mám i zkušenost, že Bůh uzdravuje ve větším procentu spíše nevěřící lidi. Neříká jim, že se napřed musí obrátit, věřit a pak teprve hledat uzdravení... Když Ježíš viděl, že lidi mají hlad, dal jim najíst. Ne až po obrácení...

J+I: Děkujeme za rozhovor.

—j+ib—

sa Street, v Norsku a Velké Británii, došlo k vylíčení Ducha a daru mluvení jazyky. To se všeobecně považuje za počátek klasického letničního hnutí. V 50. a 60. letech tradiční církve jako katolická, luterská a presbyteriánská tento fenomén zakoušely také. To nazýváme charismatickým hnutím. V 80. letech skupina lidí v Kalifornii vedená Johnem Wimberem na Fullerově semináři začala přijímat, že nadpřirozené projevy a zázraky a křest Duchem svatým neskončily s dobou apoštolů, ale že je možno vše zakoušet i dnes mezi evangelikály, kam sami patřili. Ovšem s tím rozdílem od klasických letničních, že jediným důkazem křtu Duchem svatým nemusí být pouze mluvení jazyky, ale kterýkoliv z darů Ducha. Vzniklo tak hnutí Vinice, které pokračovalo až k tzv. Torontskému požehnaní, církvím domácích skupinek apod. To nazýváme třetí vlnou.

Pak přichází čtvrtá vlna působení, kdy je položen důraz na chvály a uctívání. Dnes stojí v čele nově vznikajících církví církev Hillsong. K tomu se připojují ještě různá prorocká a apoštolská hnutí. Mají vlastní teologické důrazy i specifický slovník. Někdy se doktrinálně vymykají tradičnímu letničnímu nebo charismatickému chápání teologie.

Jak je to tedy s důkazem křtu v Duchu, jak se to pozná?

M: Jak jsem uvedl, doktrína se v moderním věku vlivem různých proudů vyvíjí. Empirismus způsobil, že vše musí být podloženo nějakým důkazem. Pokud není, nepřijímáme to. Jazyk moderní letniční doktríny začal proto používat termín „důkaz“ toho, že jsi byl pokřtěn Duchem. V Lukášii lidé, kteří byli pokřtěni Duchem, začali mluvit jazyky. Proto je lepší, když lidem představíme Ducha svatého s tím, že ho mohou zakusit, že se mohou jím nechat naplnit tak, že člověk nadpřirozeně zareaguje chválou a uctíváním a duchovní řečí v podobě jazyků.

L: Byla jsem pokřtěna Duchem, ale nemluvila jsem hned jazyky. Až později, po několika měsících jsem teprve začala mluvit. Myslím, že důvodem byla nevědomost, strach, opatrnost. To byly bariéry, které mi bránily přijmout dar jazyků. Obecně lidé nevědí, jak bariéry váhavosti překonat. Pak se poněkud posouváme do konceptu musíš mluvit jazyky, protože jinak nejsi pokřtěn.

M: Norma „měl bys být naplněn Duchem“ nám moc nepomůže. Mluvme raději o tom, že je to nádherný Boží dar, kdy se Duch Boží stává mou součástí. Mluvme raději o touze než o nátlaku, touze po tom, že budu duchovní řečí komunikovat s Bohem, jak i mluví Pavel o nevyslovitelném lkání. Křest Duchem je pro mě ta nejniternější věc, kdy zakusíme Boží přítomnost.

Moc děkujeme za rozhovor.

—j+ib—

Ptali jsme se

1) Jak konkrétně tě vede Duch svatý?

2) Jak často vnímáš vedení Duchem svatým?

1) Duch svatý mě vede často skrze druhé lidi. Někdo má nějakou myšlenku, já ji pak dávám Pánu, a bud si řeknu „jo, to je ono“, anebo „zkusme to ještě jinak“. Pokud jsem v nějakém těžkém rozhodování, vždy jdu za Pánem s jednoduchou otázkou: „Bože, tak, nebo tak?“ Během ztišení zpravidla přichází odpověď a pak se někdy musím modlit za odvahu. ☺ Prostě je to ten tichý hlas uvnitř, ne hlas slyšitelný fyzickými ušima ani žádný „hořící keř“. Spíše klasika, nic bombastického.

2) Určitě to není každý den. Bývá to spíš v dobách bojů a zápasů a při různých zkouškách. V bojích někdy vnímám jeho vedení i několikrát během jedné zkoušky, někdy také vůbec. Takže je to různé. V období „klidu“ vnímám jeho vedení spíš výjimečně.

David Kostrhon
AC Olomouc

1) Je pro mne důležité každý den Bohu svěřovat svůj život, odevzdávat se mu do rukou se vším, co mne čeká, klást mu otázky a naslouchat mu ve svém srdci. Myslím, že právě díky tomu ho vnímám poměrně často.

2) Vede mne mnoha způsoby, promlouvá k mému srdci, připomíná mi konkrétní slovo z Písma do různých situací, které jsou pro mne důležité. Dává mi vnuknutí, vede mne do modliteb, do ztišení...

Mirka Václavská
AC Zábřeh

Ducha svatého vnímám třemi způsoby:

- Oslovuje mě při četbě Božího Slova, vnukne mi do mysli výroky nebo příběhy z Bible, které se týkají situace, kterou procházím.

- Bůh sám nezávisle způsobí nebo zařídí, že se seběhnou příznivé okolnosti, z kterých jasně můžu poznat, co je vůle Boží, pokud mám třeba více plánů.

- Když jsem v úzkostech a s důvěrou k němu volám, On hned přispěchá na pomoc tím, že mi vnukne myšlenky o pokoji, nejčastěji to bývají příběhy z Božího Slova.

Ludovít Višňvi
AC Olomouc

1) Můj život je jako auto, já jsem řidič a Duch svatý sedí vedle jako navigátor. Někdy ho ignoruji, někdy ne. Chtěl bych se řídit jeho hlasem každý den.

2) Když auto stojí a já se ptám, kam mám jet, oblíbenou odpovědí navigátora je: „Konečně se rozjed' a já tě povedu.“

Vzpomněl jsem si na svou nedávno vzniklou píseň Auto chcípá, a já ne.

<http://david-kucera.blogspot.com/2019/12/auto-chcipa-ja-ne.html>

David Kučera
AC CBH Praha

1) Dlouhodobě se modlím, abych měl moudrost ve svých činech. Často zpětně vidím, že některé mé jednání muselo být vedeno Duchem, protože já sám bych ničeho tak velkého schopen nebyl. Ale asi nejčastěji mě Duch svatý vede skrze rozhovory s přáteli, a to poměrně frekventovaně.

2) Nejčastěji to jsou rozhovory s nevěřícími z mého okolí. K takovým rozhovorům dochází v zásadě nečekaně a mnohdy jsou to rozhovory poměrně důvěrné a hluboké. Vždy se hned v duchu modlím za Boží vedení a sám se často divím, odkud se taková „duchovní moudra“ berou. Díky Bohu za to! Sám bych byl v háji.

Jakub Svoboda
AC Olomouc

Boží věci jsou tajemstvím, ze kterého poznáváme pouze střípky. Na druhou stranu, jak je psáno v 2Pt 1,3, jeho mocí nám bylo dáno vše, co potřebujeme ke zbožnému životu. Vedení Duchem svatým tedy není nic mystického, nějaké výjimečné zjevení, ale je to Boží pomoc, jeho přítomnost v každodenním životě (což zvláštní Boží jednání nevylučuje). Duch svatý je nazýván *allos parakletos*, tedy ten, kdo je povolán stát po boku, jiný přímluvce. Někdy si možná říkáme, že mně Duch svatý nemluví, protože očekáváme konkrétní pokyn, velmi nadpřirozený, srovnáváme se s druhými, připadáme si málo duchovní. Z mé zkušenosti však jeho přítomnost prostupuje celým naším životem, v té tiché, ale mocné podobě. Například když nahlédneme do svého srdce a uvidíme skryté motivy, když si uvědomíme věci, které jsme předtím neviděli, když jsme dotčeni soucitem, táhne nás to k lidem, když nás napadne někomu zavolat a on to zrovna moc potřebuje, a podobné zdánlivé drobnosti. Naším úkolem je tuto spolupráci s Duchem svatým nebrzdit, učit se ji rozpoznávat. Nelze říct, jak často vnímám jeho vedení. Spíš to, kdy si ho uvědomuji. On totiž jedná stále a potřebujeme se mu otvírat, abychom nesli ovoce.

Jarmila Beková
AC Kroměříž

Povolání Duchem svatým do misie

Vycházím z toho, že misiologie a pneumatologie jsou provázané – Duch svatý stál na počátku mezinárodní misie. Nejsem první, kdo navrhuje, že by se kniha Skutky apoštolů mohla jmenovat Skutky Ducha svatého skrze apoštoly v Jeruzalémě, v Judsku, v Samaři a až na samém konci země.

Podle Timothy Tennenta klade současná misiologie velký důraz na dovednost lidského úsilí, na sociologické modely a na propracované strategie (Tennent 2010: 100). Toto pozorování jistým způsobem ilustruje, že je úloha Ducha svatého v misii často podhodnocená. Proto považuji téma povolání Duchem svatým do misie za velice aktuální a obohacující.

Proč potřebujeme povolání? Nestačí jít a práci dělat? V Bibli vidíme, že Duch svatý povolával, a misionáři po celém světě dosvědčují, že pro ně bylo povolání důležité, bez něj by nikam nešli nebo by svou činnost předčasně skončili. I většina vysílajících církví a misijních společností pozitivně hodnotí, případně i požaduje, aby měl misionář jasnou vizi o svém působení v zahraničí.

Co je misie?

Christopher Wright definuje misii (*mission*) v kontrastu s lidským úsilím (*missions*) jako „oddanou účast Božího lidu na Božím pozvání a přikázání, ve vlastní misii Boha v rámci dějin Božího světa a pro vykoupení Božího stvoření.“ (Wright 2006: 22–23) To odpovídá konceptu *Missio Dei*, kdy je misie něčím více než pouhým „vysláním“ (lat. *mitta*) misionáře. Často se také setkáváme s konstatacím, že „každý je misionář“, ne každý se však nutně angažuje v jiné kultuře než ve své vlastní. Typicky je za misionáře považován člověk vyslaný církví nebo misijní společností, aby misijně pracoval. Misionář ale nese dobrou zprávu a podle Davida Bosche teologicky vzato, zahraniční misie není oddělená od místní mise; rozdíl je pouze v rozsahu (Bosch 1991: 10). Samotné slovo *misie* v Bibli nenalezneme, ale misie biblická je. Trochu s nadsázkou se dá o vztahu misie a teologických disciplín říct, že Duch svatý jednal dříve, než byla sepsána ucelená systematická teologie o Duchu svatém. Tennent říká, že „misie je spíše matkou teologie než nevlastní dítě teologie“ (Tennent 2010 126), jelikož dobrá zpráva byla nejdříve kázána a až poté byly napsány teologické epištoly. Český misi-

olog Pavel Černý se k této problematice vyjadřuje slovy: „Misiologie pomáhá prověřovat teorii i praxi ve vztahu k evangelium a pomáhá chápat dějiny eschatologicky. Bez misie se církev nemůže považovat za apoštolskou a katolickou (všeobecnou) ve smyslu církve pro všechny. Misie, to není pouze aktivita církve. Misie je samotný výraz existence církve.“ (Černý 2007: 3)

Povolání do misie k pohanům ve Skutcích

V knize Skutků nalezneme pasáže o povolání Duchem do misie k pohanům. Jednalo se o hlásání evangelia Ježíše Krista spolu s demonstrací Boží moci skrze uzdravování, mluvení v jazycích, záchranu lidí na moři a další situace.

Pán povolával skrze:

a) **okolnosti pronásledování, i skrze Pavla** (Sk 8,14–5): Filip a další věřící se po pronásledování rozprchli a kázali evangelium v Samaři.

b) **vidění ve dne; skrze anděla; přímý hlas Ducha svatého** (Sk 10,19–20) Petr poslán ke Kornéliovi.

c) **Boží hlas** (Sk 13,2) Vyslání Barnabáše a Pavla

d) **jiného člověka** (Sk 16,3) Vyslání Timotea – Pavel usoudil, že ho vezme s sebou.

e) **není zřejmé, jak Duch mluvil; měli nepokoj? slyšeli hlas? byly zavřené dveře skrze okolnosti?** (Sk 16,7) Duch jim nedovolil jít do Bithynie.

f) **vidění v noci (sen)** (Sk 16,9) Otevřené dveře do Makedonie

g) **okolnosti pronásledování** (Sk 18,2) Povolání Akvily a Priscilly

h) **není zřejmé; možná slyšel hlas Ducha, možná viděl potřeby a používal svůj talent** (Sk 18,24) Povolání Apolla

ch) **hlas Ducha svatého – skrze prorockví; potvrzení toho, co už Pavel věděl** (Sk 21,11) Nasměrování Pavla do Jeruzaléma a dále do Říma

i) **skrze okolnosti, s nadsázkou lze říci, že ho nevěřící vyslali na misii** (Sk 25,12) Vyslání Pavla do Říma

Těchto deset příkladů demonstruje různorodost povolání Duchem svatým ke službě jiným národům, respektive etnickým skupinám. Působení Ducha je různé, často nevíme, jak to tehdy bylo. Neexistuje ucelená šablona, jak Duch svatý jedná. Ať už tak, nebo tak, jednal mocně a díky úsilí apoštolů a mnohých anonymních hlasatelů evange-

lia se v prvním století našeho letopočtu církev tak rychle rozšířila.

Zkušenosti českých misionářů s povoláním Duchem svatým

Toto třídění se zakládá na rozhovorech s misionáři, kteří buď ještě stále působí v dané zemi, nebo se z misijního pole nedávno vrátili zpět do Česka. Rozhovory proběhly během let 2018 a 2019 v návaznosti na širší výzkumný projekt.

a) **přirozená touha (důsledek obrácení) v kombinaci s nadpřirozeným Božím dotekem:** „Byl jsem rok věřící a silně jsem vnímal, že mě Bůh volá na misii.“

b) **povolání na základě poslušnosti Bibli, konkrétní verš, skrze modlitbu**

c) **vnitřní puzení a rozhovor s Duchem svatým:** Může se jednat o ‚hmatatelný‘ hlas Ducha svatého, o sen, vidění, nápis napsaný na nebi nebo jinde, o nějaký očividný zázrak. Nebo jde o vnitřní puzení, přijetí lásky pro určitý národ, něco, co se nedá přirozeně vysvětlit.

d) **skrze někoho jiného:** Někdo přinese slovo prorocství, poznání, sdílí biblický verš, příp. slovo ujištění či povzbuzení.

e) **povolání jako odpověď na potřebu:** touha porozumět cizincům v Česku a lépe je zasáhnout: „Jel jsem do zahraničí

kvůli cizincům tady, chtěl jsem jim porozumět.“

f) **povolání jako odpověď na potřebu spojenou s láskou k lidem:** „Během války v bývalé Jugoslávii jsem cítila velkou tíhu za lidi, kteří neslyšeli o Bohu a zemřeli. Modlila jsem se, aby tam Bůh poslal misionáře. On poslal mě.“

g) **povolání skrze okolnosti, drobné události:** „Přijel k nám misionář z Černé Hory, pak v televizi vysílali pořad o Černé Hoře, následovala prezentace o Černé Hoře v našem sboru... Navrhl jsem zmíněnému misionáři, že za ním zajedu.“

h) **povolání skrze krátkodobý výjezd:** velmi častá zkušenost

V uvedených příkladech povolání českých misionářů vidíme společnou nit:

a) Každý misijní pracovník buduje svůj vztah s Bohem a je otevřený tomu, že Duch svatý k němu/k ní mluví, často v rámci ztišení na modlitbě.

b) Lásky a soucit jsou klíčové. Když se Duch svatý dotýká, dá lidem zlomené srdce pro konkrétní národ nebo skupinu lidí. Ti jsou ochotni jít v radostné poslušnosti a bez starosti o budoucnost.

c) Jedná se o kombinaci Božího a lidského. Duch svatý pracuje skrze nadané, výjimečné, ale také často obyčejně se jevící lidi.

Závěr

Seznam způsobů povolání Duchem svatým není určitě vyčerpán a je zřejmé, že časovým případem je kombinace způsobů povolání, nejedná se čistě jen o jeden. Z předchozího přehledu vyplývá, že existují různé druhy povolání do mezinárodní misie a různé způsoby, jak Duch mluví k našemu duchu. K někomu Bůh mluví přímo, někdo jiný vidí jeho jednání až při retrospektivním pohledu na svůj život. Někdo vyšel na misii na základě duchovního prožitku, někdo na základě procesu promýšlení.

I když máme stejného Ducha a stejný úkol budování Božího království, Duch svatý pracuje osobně s každým budoucím misionářem nebo misionářkou. Jeho povolání a způsob komunikace se liší s ohledem na danou osobu a také na životní období, ve kterém se nachází.

Duch vane, kam chce, a existují skutečně různé způsoby, jakými povolává. Je nádherné vidět, že se to děje i v roce 2020 v misii z Česka.

David Symon
AC CBH Praha

Pozn.: Úplná verze článku je ke stažení na www.ceskamisie.cz pod „Další autorské texty“.

Přichází hodina

Přichází hodina a už je tady, touto větou zbořil řády, které tenkrát měli Židé v Izraeli.

Nestačí být jenom žid, kdo chce jednou v nebi žít!

Podmínka je jednoduchá, narodit se znovu, z Ducha.

Ta hodina je zas tu a ve stejném kontrastu: jen pro ty, kdo přijmou Krista, přibytěk se v nebi chystá...

Jaroslav Sztúrc, AC Hlinsko

Vítězství světla
Foto: Jiří a Jana Malí
AC Hlinsko

Praxe první církve po Letnicích

Na sympoziu o Duchu svatém nás zaujal i příspěvek Jiřího Kuciána (AC Olomouc 2), který se věnoval charakteristice první církve podle třetí a čtvrté kapitoly Skutků apoštolských. Kapitoly uvádějí sled událostí po Letnicích. Církve se pak v historii někdy více a někdy méně inspirovala a vracela k praxi uvedené v těchto kapitolách.

Církev naplněná Duchem svatým je církví, která:

1. **Káže** Ježíše Krista ukřižovaného, vzkříšeného a jednajícího. Káže Boží slovo a výlučnost záchrany pouze v Ježíši. Boží slovo káže v moci Ducha i protivníkům.

2. **Modlí se** v chrámu, v domácnostech, na veřejnosti.

3. **Prakticky pomáhá** z toho, co má, pod vedením Ducha svatého. Motivem je soucit a vedení Duchem svatým a touha, aby byl oslaven Pán.

4. **Je církví pronásledovanou:** Tam, kde jde světská nebo i duchovní autorita proti Božím

řádům a příkazům, poslouchá Boha. Roste navzdory pronásledování.

5. **Není z tohoto světa, ale je ve světě:** Je opovrhovaná světem. Ten nejprve odmítl Ježíše jako úhelný kámen, pak i církev. Církve je závislá na moci Boží, ne na vzdělání, penězích a programech. Apoštolové jsou většinou neučení a prostí, zato trávící čas s Ježíšem a na modlitbách.

6. **Bůh se k ní přiznává:** Tuto církev považují zázračná znamení a uzdravení: Bůh se svou mocí přiznává k církvi následující Ježíše a zakotvené v Božím slovu. Lidé jsou tak zachraňováni a připojují se k církvi. Bůh odpovídá na modlitby – dodává odvahu a směrlost.

7. **Výsledkem je jednota v Duchu svatém.** Církve je silná v milosti: Boží milost byla s nimi. Lidé byli jednotní na modlitbách a vzájemně si pomáhali a podporovali uvnitř společenství.

—ib—

Zápisky z karantény

Den devátý: V zájmu zvyšování odolnosti organismu proti nemoci nutí matka děti jíst vitamín C a D. Jedno z dětí dnes proneslo: „Mám novou superschopnost. Umím polykat Céděčka.“

Den desátý: Mládež se již adaptovala a nechce chodit na vycházky do pustiny. Dnes kvůli tomu eskalovalo domácí napětí. Nakonec jsem ohlásila, že balím sušenky a jdu. Nárok na sušenky pak vzniká jen tomu, kdo bude za dveřmi dříve než já. To způsobilo, že jeden kus vyběhl na chodbu v ponožkách a obouval se až pod schody. Označil to za vydírání.

Den jedenáctý: Dnes se zjistilo, že koronavirus není možné ve hře „jméno město“ uznat jako zvíře na „k“. Byla kolem toho bouřlivá diskuze. Nálada lehce klesla spolu s teplotou venku. Nejsem psychicky připravená na zimu, tvrdohlavě se vyrážím venčit v jarním kabátku, načež při nákupu, který teď absolvujeme jednou za týden, se mi chtělo kuckat, ale bála jsem se, že by mě ostatní nakupující umlátili salátovými okurkami.

Doma děti hrály na schovku, takže máme o jedno zrcadlo méně. Karanténa nás prý zbavuje zbytných věcí. Tak uvidíme, o čem ještě zjistíme, že je zbytné.

Den dvanáctý: Potřebuji hezkou stylovou roušku. Nevím, jestli jsem rozmazlený spratek, nebo mám jen deficit způsobený tím jen tak jít a koupit si něco hezkého. Včera jsem sice zakoupila tulipány v Lidlu, ale není to ono. Šla bych na procházku do města a obešla pár malých obchůdků, až bych brečela. Jenže představa, že bych musela mít celou dobu zafačovaný obličej a mírné výčitky, že jdu ven, aniž je to nutné, mě nakonec nepustí nikam.

Dítě našlo medvídko, který se dá nasvítit a potom září. Vlnu nadšení střídá frustrace, že malá lampička ho nasvítí nerovnoměrně. Dítě kníká tak intenzivně a dlouho, že se matka nakonec zvedne od zprávy a jde si stoupnout do kuchyně na židli, aby s rukama nad hlavou nasvítí medvídko rovnoměrně. Dítě lehce komanduje, aby matka nezapomněla nasvítit i zádička. Matka se rozhoduje. Zítra si pořídí pěknou a stylovou roušku. Je to otázka přežití.

Den třináctý: Chci si zahrát chvály, ale nemůžu, protože se dítě vedle v pokoji učí a hlasitě protestuje, že ho budu rušit. Do toho další kus začne mlátit do bicích, potřebuje totiž okamžitě učitelů do hudebky nahrát, jak trénuje. Třetí kus okupuje manžer...

Roušky, sbíráme roušky

Když se začalo psát a mluvit o prvních případech pozitivních lidí na koronavirus a když jsem při cestování viděla pár lidí se zakrytým obličejem, nijak mě nenapadlo, že za chvíli se to stane povinností (a málem i módním hitem ☺). Tudíž jsem se na to nijak nepřipravovala, prakticky ani v době, kdy už byl omezen počet lidí ke společné aktivitě.

V den mých narozenin, byť jsem byla sama, mi bylo skvěle. Přes síť se mi ozývalo více přátel než kdy jindy, dokonce i dva pohledy mi došly. Večer jsem poslala SMS kamarádce ze základky s poděkováním za pohled, který mi hodila do schránky. Odpověď přišla vzápětí: „Není zač. A máš roušku? Já je šiju, tak ti hodím do schránky, abys měla.“

Druhý den byla ve schránce jedna rouška a na obálce poznámka: „Zatím jen jedna, dodám ještě další.“ To mě skoro rozbrečelo. Dojala mě Boží láska, že Bůh je s námi v jakékoli situaci a že naplňuje každou naši potřebu.

Hanka slovo dodržela, v příštích dnech mi do schránky dodala dalších pět roušek...

*Míla Fialová
AC Lysá nad Labem*

„Boženko, děti,
usmívejte se!
Už je tu
pastorův
dron!“

Ještě den před zákazem shromažďování jsem v pohodě bez roušky jela k jedné sestřičce na nedělní setkání. Po návratu domů jsem zašla pro chleba a další potraviny. A ráno, bum, hned první zpráva – karanténa. V tu chvíli pohoda, zásoby jsem měla a nikam vycházet nemusela. Ale... Napadlo mě, že určitě budu roušku potřebovat a že si s tou svou jedinou, a ještě na jedno použití, nevystačím. Logicky se moje modlitby a přemýšlení stočily k tomu, jak ze situace ven. Šicí stroj totiž nemám provozuschopný a na ruční šití jsem levá...

Už se

Už se blíží povolení pro křesťany ke scházení, sejdem se stejní, nebo malověrní, s rouškami na obličej, či s novými obyčejí, budeme mít k Bohu blíž, vylejeme plnou díž náboženských zvyků a srdce se v mžiku spojí ve společné chvále nekonečné?

Uvidíme v máji, jak se věci mají, ještě máme z nouze stavu několik dnů na přípravu, než se staří přátelé znovu sejdou. V kostele.

Básně: J. Szturc, AC Hlinsko

Jak koronavirus lehce ovlivnil moji mysl...

Ještě v půl druhé v noci jsem byla vzhůru, jelikož jsem si odpoledne zdřímla, a teď se mi nechtělo spát.

Najednou jsem slyšela bouchání, které přicházelo z chodby našeho paneláku. Znělo to, jako kdyby někdo něco zatloukal, a to

Spojila jsem se se 112, vysvětlila, co se děje, s tím, že na mě můžou zazvonit a já jim „zabzučím“, aby se dostali do domu. Jenže záchranář mě poprosil, abych za tím pánem zašla a podívala se, v jakém je stavu...

Věřte mi, že za normálních okolností bych ani vteřinu neváhala a už bych běhala po domě, abych pomohla. Ale teď v hlavě ty myšlenky. Co když koronavirus... Stačí přece, že jsem zavolala pomoc, ne? Záchranář vytušil moje váhání a začal mě navigovat: „Běžte tam, nebojte se, co když ten člověk krvácí a vy mu můžete zachránit život, nebojte, spolu to zvládneme, budu vám říkat, co máte dělat. Běžte, je to přece otázka několika vteřin.“ „Ano,“ řekla jsem, „jde přece o život, a to musím jít.“ Hodila jsem na sebe župan, vzala si roušku a vyrazila. Telefon u ucha a záchranář se mnou stále mluvil. Našla jsem toho muže ležet na zemi v otevřených dveřích jeho bytu. Zjistila jsem, co se stalo, a vše tlumočila do telefonu. Hlavně že nikde nekrvácel. A prý ať tam u pána počkám, hned přijedou.

Společně jsme to zvládli! Díky, Bože! Přijeli vmžiku, řekla bych tak za tři minuty. Po schodech do osmého patra vyběhli hasiči, policie a pak záchranáři. Okamžitě se pánovi začali věnovat. Po krátkém sepsání „skutkové podstaty“ s příslušníky policie mi všichni poděkovali a rozloučili jsme se.

Doma jsem Bohu děkovala za celou situaci, modlila se a prosila jsem za odpuštění, že moji mysl tak ovlivnila situace s koronavirem. Byla jsem totiž v kontaktu se skupinou lidí z první linie. Modlila jsem se ještě na balkóně a děkovala za všechny, kteří přijeli toho souseda zachraňovat, i za něj samotného, aby prožil Boží dotek.

Hasičská a policejní auta odjela a sídliště se opět ponořilo do nočního ticha. Mohla jsem ale především prožít, že Bůh byl s námi a že jednal. Do postele jsem se dostala až ve čtyři hodiny ráno. Pán naplnil mé srdcem pokojem.

Ježíš je větší než koronavirus!

Samozřejmě odjela i sanitka se zraněným mužem... ☺

Jana Dvořáková
AC Děčín

Zatím

Zatím se nic neděje, zatím je tu naděje, jenom není k smíchu koronavirus hříchu, neúprosná statistika den za dnem nám stále říká, že úmrtnost velká očekává hříšníka... Vakcína tu dávno je, jen věřit, že funguje.

„Jenom ty, Hospodine, mne můžeš vyléčit. Jestliže to budeš ty, kdo mne vysvobodí, pak budu skutečně zachráněn. Tobě jedinému patří má chvála.“

Jeremiáš

pořádně. Zdálo se mi divné, že v noci někdo pracuje. Pak mě napadlo, že to třeba jde nějaký opilý člověk domů, a nechtěl ho pustit. Občas se to totiž u nás v domě stává. No, nějak se už určitě domů dostane...

Jenže ty rány neustávaly a byly dost hlasité. Já tedy na chodbu určitě nejdu, nevím přece, kdo to může být. Určitě tam nějaký souseď zajde... Ale nic, ticho, tma, jen v určitých intervalech ty rány. Hlavou se mi honily různé myšlenky typu: Já nikam už 14 dní nechodím, vozí mi nákupy, a teď tohle? Nevím, kdo to je, může být nakažený koronavirem, může mě třeba i fyzicky ohrozit, sami záchranáři mají takové zkušenosti...

Nakonec po nějaké době vnitřních bojů potichu pootevřím dveře a poslouchám, z kterého patra to tak může být... Slyším mužský hlas, jak říká: „Zlomil jsem si nohu, potřebuju zavolat záchranku.“ Volala jsem do chodby, že mu tu sanitku zavolám. Byl o patro výš než já.

la s angličtinou a komanduje matku: „Mami, běž vařit.“ „Sorry, děti, dnes je kaše. Polévka je od včerejška a zbytek číny má tatínek, když včera držel půst. Vy máte kaši.“ „Mami, to nemyslíš vážně! To už je potřetí.“ „Podruhé, zlato, podruhé během 14 dní, to není zase taková hrůza. Teď už stejně nic neuvařím.“ Mám totiž home office a dopoledne byla pracovní videokonference, takže nebyl čas se dělat s obědem...

Nic, zmátožila jsem se, budou špagety, teprve počtvrté během 14 dní...

Den čtrnáctý: Vařila maminka polívčičku v nerezovém rendlíčku. Ten se ošival, že nechce zeleninu, ten žadonil, že chce párek v rohlíku, ten se v tom jen mlčky hnípal, ten se ptal, proč nejsou spíše palačinky. A maminka utíkala do komůrečky, aby neřekla něco, čeho by později litovala.

Den patnáctý: K nepřežití to zdaleka není. Ale táhne se to a obecně se to hůře zvládá všem. A ještě lidi šílí, že nechtějí otevřít školy, a vláda jim to baští. Rozhodování podle emocí většiny... Asi jsem zas trochu mrzutá z toho všeho. Děti začaly na tajňačku chodit ven, s kým chtějí, protože si napíšu a pak se „náhodou potkají“. Takže to celé začíná stejně postrádat smysl. A já se jim moc nedivím. Tohle je divné a nepřirozené. A nemám kapacitu kvůli tomu na ně rvát a přivazovat je k topení. To jsem doma ještě ten nejkonzervativnější člověk. Manžel by rajzoval kde tady a pak se kvůli tomu hádám, před Velikonocemi to bylo fakt dost na nic...

Den další: Jsme povětšinou v pohodě. Velikonoce pro mě nakonec byly hezké. Nějak se nově startuju a učím se s Bohem zase být jen tak...

Den další: Jak přibývají dny v karanténě, přinášejí stále něco nového. Předškolní dítě vyžaduje skype hovory se svými kamarádkami, starší děti mají plné zuby kontaktů přes internet a chtějí „aspoň někoho, mami!“ vidět. Matka zjišťuje, že škála emocí, na které se běžně pohybuje, v karanténě zdaleka nestačí, a že je schopna se cítit i výrazně jinak, řekněme, převážně tím negativním směrem. Takže kromě běžného umění být mrzutá na děti a manžela je mrzutá i kvůli viru, škole, vládě, krizovému štábu, výkyvům počasí a sama sobě. Což je náročné. Pro všechny. „Vyřešilo by se to snadno, stačilo by na čas někam vypadnout. Nechceš někam?“ ptala se onehdy svého muže. „Já bych jel. Měl jsem to naplánovaný. Tak jdu aspoň do kanceláře.“ Tím se nálada matky moc nezlepšila.

Další karanténový den: Na internetu se rojí početní příklady s jablíčky, žízalami, botami a dalšími věcmi, které jsou seskupené do různých chytáků. Nesympatické na tom je to vyžadování řetězové reakce a další-

ho zapojení. Sympatické je, že se to dá využít pro zpruzelého devátáka na procvičení matematiky. Stačí přislíbit sušenku... Deváták v odvetném utkání začal pálit salvu otázek. Co je růže pro Algernon, s jakou květinou je vhodné žádat o ruku, jestli když byla matka těhotná, měla představu o tom, jaké bude dítě (a neprožívá-li nyní trpké zklamání), jestli byla těhotná před svatbou. Matka mu předložila další početní příklad. S daty svatby a jeho narození. „To mi to nemůže říct normálně?“

„Mami, prej se už nejde do školy a vysvědčení bude z těch známek, co tam máme! Z fyziky to bylo o fous, mám tam průměr 4,44, hurá!“ Já už nechci nic vědět...

Den: Abych řekla pravdu, docela mě šoklo, že děti už tak nějak letos nepůjdou do školy, tedy kromě chudáka pátáka nejmladšího kusu, který jako jediný byl občas ochoten se „učit vařit“ a odedřít dopolední síchtu v kuchyni za statečného komandování matkou... Trpím... A vařím... A držím půst... A takové dobré to dneska měli (měkoučké hovězí v okurkové omáčce), a ještě někteří měli pindy, že prý to bylo moc slané. Omáčku jsem náhodou ochutnala a byla akorát... Po posledních zprávách z internetu se navíc přidává frustrace z toho, že náš slevomatóvý wellness, na který jsme v rámci výročí svatby měli jet příští pondělí, se opravdu odkládá ad acta...

Den: Ráno starší bratr umístil fidget spinner do vlasů mladší sestry tak umně, že jeho vymotávání trvalo téměř 20 minut, z čehož asi 18 minut to vypadalo, že bude třeba použít nůžky. Mezitím se ucpal záchod. Sám. Pak si dítě neslo k filmu pití. Asi třetinu vyčmrndalo na plovoucí podlahu. Po upozornění se jalo kapky z podlahy stírat ponožkami, které mělo právě na sobě. Kdyby vás zajímalo, co tak dělá celé dny matka v karanténě, tak pohřbívá tucty a tucty svých nervových buněk.

Den: Jsme občansky neposlušní a strávili jsme čas s další rodinou. Venku, při grilování. Opustili jsme dům, i když jsme nebyli v ohrožení života. Ten, kdo krájel zeleninu, si ani nevydezinfikoval ruce. Dvě děti se napily ze stejného hrnku. Velké děti vedly hovor o tom, co je to život. A jestli oheň, který „jí, dýchá a roste“, by se mohl považovat za živý. Pak sdílely své plány o budoucnosti. Malé děti skákaly na trampolíně, přitom vymyslely hned několik legračních her. Dospělí pili kávu v záři slunce. Ptáci zpívali, magnolie voněla. Pak prošel kolem člověk venčící psa, který měl náhubek. Ten člověk. Takže se zase pěkně vrátíme nohama na zem, do vlastního bytu. A ty krásné fotky z dnešního dne snad někdy budeme moci i někomu ukázat.

Z deníků anonymních matek

Bloudící ovce

„Co myslíte, kdyby nějaký člověk měl sto ovcí a jedna z nich by zabloudila, nenechá těch devadesát devět na horách a nepůjde hledat tu bloudící? A když ji konečně najde, říká vám, že se z ní raduje více než z těch devadesáti devíti, které nezabloudily. Právě tak není vůle vašeho Otce v nebesích, aby zahynul jediný z těchto maličkých.“ (Mt 18,12–14, B21)

„Žalm Davidův. Hospodin je můj pastýř, nic mi neschází. Na zelených loukách mi dává spochinout, ke klidným vodám mě přivádí, mou duši obnovuje, po stezkách spravedlnosti vodí mě pro jméno své. I kdybych měl jít údolím stínu smr-

do problémů nejen vlastním přičiněním, ale především přičiněním lidí, kteří si často říkají služebníci Boží, a přitom jsou pohanou Božímu království a způsobují pohoršení. Mluvíli jsme i o obrovském povzbuzení pro ty, kteří jsou zmatení a bezmocní v tomto světě.

Podívejme se nyní na to všechno pohledem dobrého pastýře – Hospodina. Hospodin je můj pastýř. V NZ je jím Ježíš, který se snaží zbloudilé ovečky dostat zpátky ke stádu, to je první krok. Co to znamená pro nás? Jaký postoj máme zaujmout my v té věci? Pak přichází druhý krok, abychom byli jako On a šli a dělali to, co dělá On. Všimli jste si, že v dnešním světě člověk může být sebedůležitější a sebeslavnější, ale když se jde z kamer, je najednou v zapomnění a už po něm ani pes neštěkne? Tak krutá je naše doba. Nejenom naše doba, je to povaha celého tohoto světa. Často se tato vlastnost společnosti přikrývá zdvořilým pokrytectvím, protože na tomto světě není místo pro sla-

Pomáhejme těm, kteří se jak vlastní, tak nevlastní vinou zatoulali.

ti, ničeho zlého se nebojím, neboť ty se mnou jsi: tvůj prut a tvá hůl mě konejší. Před zraky protivníků stůl mi prostíráš, hlavu mi olejem potřáší, můj kalich přetéká. Dobro a láska mě budou provázet po všechny dny mého života, zůstat budu v domě Hospodinově po dlouhý, věčný čas.“ (Ž 23, B21)

Minule jsme mluvili o pohoršení, o svedení maličkých, kteří vydali své životy Kristu. Ježíš nás varuje, abychom je nepohoršovali, protože jejich andělé neustále hledí na tvář nebeského Otce. Hovořili jsme o lidech, kteří se dostali

bé a ztracené a potřebné. Je velice obtížné, aby se takový člověk dovolal pomoci. V tomto světě se to dá docela dobře očekávat, ale mezi Kristovými následovníky by to nemělo být. Jak tedy?

Ve své době, kdy bylo křesťanství zesvětštělá a spíše antikristovské než kristovské, se přesně tohle také dělo. Stačilo, aby vás označili za neortodoxně věřícího, protože jste měli jiný názor než ti, kteří vás posuzovali, a církev tzv. odňala svoji ochranu a vydala vás světské moci. Což v praxi znamenalo to, co se stalo třeba s Janem Husem. Když byl vydán církevním koncillem světské moci, skon-

čil na hranici a byl krutě popraven. I dnes je to podobné. Když muslim přilne k evangeliu a přijme Ježíše Krista, je okamžitě ve smrtelném nebezpečí. V sektách možná nečlíte smrti, ale minimálně budete hozeni přes palubu. A Židé? Starý zákon v tom má dost jasno. Bůh má zájem o člověka, ale přesto si Židé v Ježíšově době vytvořili postoj pýchy vůči odpadlíkům, hříšníkům... Jestliže Pán Ježíš v Bibli říká, že se celé nebe raduje nad jedním spaseným hříšníkem, Židé měli „podobné“ rčení: v nebi bude radost nad jedním vhlazeným hříšníkem. To je dosti odlišná radost.

Jaký je Boží pohled na ztraceného, chybujícího člověka, který zabloudil ve svém životě tam, kam neměl?

Proč se Bůh tak přísně zastává svých dětí? Protože je dobrý pastýř.

V dnešním světě už toho moc o zemědělství a pastýřském povolání nevíme... V době, kdy byl psán Starý zákon, to bylo zaměstnání všech patriarchů a hlavní zaměstnání, které v raném Izraeli vůbec existovalo. V době Pána Ježíše tomu tak už nebylo a pastýřská služba byla v opovržení. Proto věřím, že Bůh vybral právě pastýře v Betlémě, aby byli první, kdo se dozví o narození Mesiáši.

Bůh své děti nenechá jen tak odejít a někde se ztratit. Nehází je přes palubu, protože je dobrý pastýř. Úvodní příběh máme napsán ve dvou evangeliích. V Lukášově evangeliu Ježíš spíše odpovídá na pozdvižen

obočí farizeů kvůli tomu, že šel za hříšnými lidmi a snažil se s nimi mluvit o Božím království. Jde o to, že Bůh hledá ty, kteří nepoznali Boží milost a potřebují ji přijmout. To jsou ztracené ovce, které ani neví, že jsou ztracené a že žijí mimo vliv dobrého pastýře.

Matouš zase ukazuje, že Ježíš v tom příběhu zcela jednoznačně mluví o Božích dětech. O lidech, kteří se nějakým způsobem dostali k Bohu, nějak se jich evangelium dotýkalo, vydali svůj život Pánu, ale pak se něco stalo. Třeba nějaké pohoršení... Zjistili, že církev není to, co si mysleli. To je velice časté pohoršení.

Potřebujeme církev?

Mnozí lidé zjišťují, že církev k životu nepotřebují, a mnohým křesťanům se zdá, že církev je příliš hříšná, příliš světská, příliš komplikovaná, že jim je lépe bez církve. To je jenom první krok k úplnému odpadnutí od Boha. Ovečky se dostanou pryč od stáda nejrůznějšími způsoby. Matouš mluví právě o takovýchto lidech, kteří s nadšením přijali Pána a upřímně vydali své životy Pánu, ale pak se na své cestě za Pánem někde ztratili, ať vlastní vinou nebo cizím přičiněním, pohoršením, ublížením nebo svedením na cestě různými učenými. Starý zákon nás upozorňuje na nebezpečí, že rozprášené ovce se bez pastýře toulají po horách a stávají se obětmi divé zvěře. To je duchovní obraz pro lidi, kteří své duchovní věci chtějí řešit sami mimo tělo Kristovo.

Pastýř má zahnutou berlu, aby jí dokázal zachytit odcházející ovečku a přitáhnout ji zpět. Vždycky jsem to tak nějak věděl, ale jednou jsem to u jednoho chovatele viděl v praxi. Potřeboval odchytit beránka, a tak si vzal pastýřskou berlu. Byla sice moderní, jinak udělaná, než jak ji známe z obrázků, ale beránka bez nějakého skákání, nahánění a lámání nohou jednoduše odchytil. Přitáhl ho k sobě a pak si ho pěkně vedl tam, kam potřeboval. Pastýřská berla představuje pastýřův zájem a jeho péči. Když ovce potřebuje pomoc, odchytil, podat lék, berla jí padne na šíji a ona neuteče tam, kde jí hrozí nebezpečí.

Sto ovcí, o kterých mluví Pán Ježíš, je takových typickým stádem. Dvanáct ovcí bylo pokládáno za malé stádo, a kdo měl tři sta ovcí, byl boháč. Pastýři je na noc zahnali buď do jeskyně, anebo do ohrady z kameň, aby byly chráněny před dravou zvěří. Pastýř se většinou posadil do dveří nebo do otvoru v zídce, fungoval jako dveře. Kdyby někdo chtěl vstoupit dovnitř za ovečkami, musel by skrze něj. Po boku měl samozřejmě svoji pastýřskou berlu a byl připraven ovečky bránit.

Pastýř hůl používal i k počítání oveček, když se vracely z pastvy. Při vstupu do ohrady klepal na jejich hřbety a každá ovečka, kdy-

by byla trošku chytřejší (ovečka není zrovna nejchytřejší zvíře) a pocítila by klepnutí, věděla by: „Aha, jsem započítána.“ Je to krásný obraz toho, že Bůh si občas po tom našem hřbetu klepne, abychom zaregistrovali, že mu patříme.

Projevuje se to v našem životě různě. Nepochám na vaši úvaze a přemýšlení, jak se to projevuje u vás, ale je to dobré. Jak říkal David, že ho Boží hůl a berla potěšuje.

Hodně mě oslovují obrazy. Obraz Alforda Ushera Soorda (1868–1915) je sice trošku kýčovitý a poplatný své době, pastýř má svatozář a jeho berla je spíše zdobená a spíše na nohu (některé berly sloužily i na zachycení nohy) než na ten krk. Ale to nasazení pastýře! Jak riskuje život pro tu ovci. Stačilo by, aby se kámen utrhнул a on by spadl do propasti i s ovečkou. V té situaci už k záchraně nestačila berla, musel se nasadit celý. Dnešní svět není o nic přívětivějším místem pro Boží děti než judská poušť nebo situace vykreslená britským malířem. Není přívětivým prostředím. Už jsme v sérii Matouše zmiňovali, že jsme posláni jako ovce mezi vlky. Je to realita, ve které se jako křesťané v tomto světě nacházíme, ale nemusíme mít strach, i když existuje nepřehledné množství nástrah, které dokážou odloučit ovečku ze stáda a přimět ji se zatoulat.

Kdysi v dobách, kdy bylo v judské poušti plno predátorů, pastýřova hůl sloužila ještě k jednomu účelu. Nejenže zachraňovala zbloudilé ovečky, dokázala také rozbít hlavu nezvanému vetřelci.

Někdy měl pastýř ještě jinou hůl – krátkou a pevnou, spíše klacek, kterým dokázal velice obratně bojovat. David děkoval Bohu nejen za berlu, ale i za hůl. Ne že by byl rád, že ho někdo mlátí po hřbetě, ale naopak, protože věděl, že Bůh zasáhne na jeho obranu. Pastýřská hůl má být nejenom vyjádřením Boží péče, ale také vyjádřením Boží ochrany. Pastýř, jeho život, jeho zabezpečení, všechno bylo závislé na tom, zda ochrání své stádo ovcí před veškerými nástrahami.

Proto je tak fascinující, jak Ježíš dokazuje svým životem, a především svou smrtí na kříži, že je dobrým pastýřem. Fascinující zprávou to je ještě v jednom ohledu: On se pere za své ovečky způsobem, jakým se David pral o své ovce. Často přemýšlím o Davidovi jako o pastýři. Nebylo by moudřejší, kdyby vzal nohy na ramena a jako nádeník před lvem nebo medvědem utekl?

Saul na Davida nevěřičně hledí, že chce jít bojovat s Goliášem, David mu ale vysvětluje, že to není až taková velká věda: „David mi odpověděl: *„Tvůj služebník byl pastýřem ovcí svého otce a když přišel lev nebo medvěd a vzal ze stáda ovci, pustil jsem se za ním, srazil jsem ho a vyval mu ji z tlamy.“* (1S 17,34–35) Mluvíme o lvu a medvědu. Je pravda, že blízko východu ní lvi a medvědi jsou trošku menší než třeba

Alford Usher Soord: Ztracená ovce
Zdroj: salgoud.files.worldpress.com

afričtí lvi nebo aljašský grizzly, ale stále jsou to šelmy, které celkem pravidelně zabíjely. „...srazil jsem ho a vyvrval mu ji z tlamy. A když se vrhl na mě, chytil jsem ho za hřívou a tloukl ho, dokud jsem ho nezabil.“ David je dobrý pastýř. On ovečku ze zubů šelmy vytrhl.

Někdy Bůh zasáhne proti vnějšímu dravci, jindy proti vlastní hlouposti ovce – díky Bohu za dobrého pastýře, který nás velice často takto ochraňuje! Nepřirovnávám nás k ovčím, ale berme to jako biblický obraz. Je dobře, když má ovce moudrého pastýře, který vidí dál než krátkozraká ovečka. Někdy si ovce není schopná sama pomoci. Když se třeba březí ovečka převrátí na hřbet, už není schopná se postavit na nohy. Pokud jí na nohy nepomůže člověk, zemře.

Dobrý pastýř pomáhá vždy s láskou a citlivostí. Pastýř není od toho, aby ubližoval. (Slyšel jsem některé kazatele, jak používali příběh, jak pastýř neposlušné ovečce zlomí nohu, aby jí přiměl k poslušnosti, a ona pak poslušně kulhá za pastýřem. To je blud. Pro hospodáře je zlomená noha u zvířete velkou komplikací.) Dělá-li pastýř nějaké zákroky, jsou nezbytně nutné.

Četl jsem velice dobrou knihu na toto téma. Její autor strávil hodně času pozorováním beduínů v Izraeli. Beduíni nejsou žádní Zelení, jsou to pragmatičtí lidé, a když je potřeba se zvířetem něco udělat, prostě to udělají. Když autor jednomu beduínovi vyprávěl o tom lámání nohou, beduín vytřeštil oči: „Proč by to dělal?“ Jindy měl zase příležitost vidět beduína při záchraně zaběhnutého jehněte. Stálo nad propastí a neopatrný pastýřův pohyb by způsobil, že by do ní jehně skočilo. Beduín se k jehněti pomalu přibližoval s berlou. V jednu chvíli ho hbitě překvapil a stáhnul ho z toho místa. Pak ho vzal do náruče a šibalským výrazem v očích autorovi knihy řekl: „Vidíš? Zachránil jsem ho.“ „Nejsi na to jehně naštvaný? Vždyť to

není poprvé, co uteklo...“ A on se jen tak na to jehně podíval: „Vždyť je to jenom jehně – jehňata taková jsou.“

Dobrý pastýř ví, z čeho jsme utvořeni. V Žalmu 103,14 je řečeno, že On (čili ten dobrý pastýř) přece ví, jak jsme utvořeni. Pamatuje, že jsme prach. Nepřekvapí ho, že všude, kam jdeme, po nás zůstává prach, protože On je ten, který nás z toho prachu stvořil. Izaiáš říká ve 40. kapitole: „*Jako pastýř bude své stádo pást. Shromáždí do náruči beránky, bude je nosit na rukách a zvolna povede březí ovečky.*“ Toto je charakter pastýře. Ne něja-

Mnozí mladí z věřících rodin kolem 18. roku svého života odcházejí a už se do církve nikdy nevracejí.

ké lámání nohou. To je jenom v hlavách špatně informovaných kazatelů.

David věděl, co znamená být dobrým pastýřem, ale také věděl, co znamená být zbloudilou ovčí, která byla nalezena. Mezi úvodním slovem a Žalmem 23 je mnoho paralel. Chtěl bych poukázat ještě na třetí verš: „*Mou duši obnovuje a po stezkách spravedlnosti vodí mne pro jméno své.*“ Při studiu k tomuto dílu Mesiáše podle Matouše měl zaujal výklad, že v hebrejském textu je úsek „*mou duši obnovuje*“ jako dvě slova – prvním je duše a druhé je odvozeno od slova, které znamená pokání. Jedná se tedy o obnovu mé duše skrze pokání. Hospodin obnovuje mou duši, protože mi dal milost k pokání!

Na konci následuje radostná hostina, která je před očima všech nepřátel. Vidíme dobrého pastýře, který se více než nad těmi devadesáti devíti raduje nad tou jednou, kterou se mu podařilo zachránit. Hostina na konci Žalmu 23 přesně na to ukazuje. Je tam pak i řeč, že v domě Hospodinově budu na věč-

né časy. To znamená, že když mě ten pastýř našel, už tak lehce nedovolí, abych znovu někam utekl.

Je to ohromující obraz Božího zájmu o člověka. To v jiných náboženstvích nenajdete. Tady není řeč o Bohu, který očekává, že ho lidé budou hledat, ale o Bohu, který hledá člověka jako dobrý pastýř, který hledá toho, kdo mu patří. A David byl takovou ovčí. On to poznal přímo osobně, když byl v hřích, najednou se berla Boží dotkla jeho ramene. Přišel prorok a „tuknul“ a David okamžitě věděl, že je třeba činit pokání. A když

ho učinil, poznal dobrého pastýře, který obnovuje duši skrze pokání.

Vlci v ovčí kůži

Ne každý, kdo odejde od Pána, je nebo byl jeho dítětem. Mnozí odcházejí, protože nikdy Bohu nepatřili. Ne každý člověk, který si říká křesťan, je křesťan. Ne každý člověk, který chodí do kostela nebo do sboru, je skutečně učedníkem Ježíše Krista. Někteří chodí, ale mají své vlastní plány a agendu, které vůbec nemusí být mírumilovné. Vždy si musíme být jistí, že pomáháme zpět do stáda těm, kteří jsou skutečné ovce. Zde u Matouše to jsou ti maličci, opravdové Boží děti, které se dostaly na scestí. Ale pozor na vlky v ovčích kůžích.

Jeden starý bratr jednou řekl, že ovci od vlka v ovčí kůži nepoznáte podle kůže, ale tehdy, když ho praštíte berlou. Vycení-li zuby, je to zřejmě vlk. Praštíte-li ovci, uteče nebo bude překvapena. Ovce jsou v podstatě stále překvapené a stále se lekají. Musíte dělat opatrné pohyby, když chcete ovci nabídnout něco dobrého, musíte pomalu, ona si ověřuje, jestli vám může důvěřovat. Když už vám sní něco z ruky, znamená to, že s ní máte skutečně dobrý vztah. Jinak se k vám moc nepřiblíží. To takový vlk se k vám přiblíží a rád. Nabídne vám i určité služby a zařídí vám duchovní život. Postará se rád o celý sbor, když si pastor nevšimne. Nemáme za úkol přivádět zpátky vlky v ovčích kůžích. Dobrý pastýř na svých zádech nenesl vlka. Bylo by bizarní a nebezpečné donést si do stáda vlka v ovčí kůži.

Máme mít zájem o lidi, to ale neznamená, že nemáme být prozíraví a vidět, že někteří lidé nemají zájem následovat Pána, ale chtějí dělat svoji agendu. Každý vlk má svou agendu. Pán Ježíš také nešel za každým, kdo jej opustil. V jedné situaci se otočil k ostatním: „A vy co? Odcházíte nebo zůstáváte?“

Když Jidáš během Poslední večeře řekl, že si musí něco rychle zařídit, Ježíš řekl: „*Co máš činit, běž a učíš to rychle.*“ Nevzal ho na rameňo a nenesl ho zpátky ke stádu, protože Jidáš vlastně ani nikdy ovečkou nebyl – i když měl tisíc šancí. Potřebujeme být moudří. O takové lidi zde nejde. Máme se plně nasadit za své ovečky, které se nějak zamotají, někým nebo něčím se nechají zlákat, jsou pohoršeny a odejdou, máme to dělat, jako to dělal David i náš dobrý pastýř – Pán Ježíš. Pomáhejme těm, kteří se, jak vlastní, tak nevlastní vinou zatoulali! Fascinující je, jaký má o nás Bůh v osobě Ježíše Krista zájem. Bylo prorokováno, že Hospodin je našťvaný na pastýře, kteří nedělali svou práci správně a že se sám stane dobrým pastýřem. V Ježíši Kristu pak přišel a řekl: „Já jsem dobrý pastýř a mám zájem o ovce, které potřebují zpátky do stáda.“

Ruiny Et-Tellu, předpokládaného biblického města Aj
Foto: Alex Ostrouski, Wikipedie

Aj

Situace v dnešní církvi

Situace v dnešní církvi je velmi složitá. Mnohé programy jsou zaměřené na získávání nových lidí, kteří jedněmi dveřmi přicházejí a druhými odcházejí. Samozřejmě, lidé mají právo se rozhodnout, ale nemělo by se stávat, že odejdou proto, že jsme je něčím popletli, pohoršili nebo jim nějak ublížili, třeba svým slovem. Kolikrát se stane, že nový člověk stojí po shromáždění u kávy sám, protože je tolik lidí, se kterými chceme mluvit.

Proud lidí, kteří odcházejí, je obrovský. Mnozí mladí z věřících rodin kolem 18. roku svého života odcházejí a už se do církve nikdy nevracejí. To není stav, nad kterým bychom měli mávnout rukou. Je to výzva k velmi konkrétním krokům na záchranu těch, kteří jsou vůči Bohu upřímní, ale na své cestě za ním se zatoulali. Před časem jsme dostali k dispozici statistiku od biskupa Martina Moldana, kterou na konci roku sbory odevzdávají. Například v roce 2012 více než 300 lidí do AC vstoupilo, ale zároveň jich 100 odešlo. Byly roky, kdy se toto číslo blížilo téměř polovině získaných. Naopak poslední dobou jsou počty mírně optimističtější. Je na každém jednotlivci, jak se ohledně Krista rozhodne, ale zároveň se musí změnit něco v našich srdcích, aby nám nebylo jedno, co se s těmi lidmi děje.

Jak napsal historik rané církve Eusebius, biskup z Cesareje, který jako jeden z prvních popsal souvislé dějiny rané církve i apoštolské doby, apoštol Jan po návratu z vyhnanství na ostrově Patmos ve sboru v Efezu stále zdůrazňoval a opakoval: „Milujte se. Mějte zájem jedni o druhé.“

I my tak číňme.

*Bohuslav Wojnar
pastor sboru AC KC Český Těšín
(přepis kázání, upraveno, zkráceno)*

Sněkterými městy je to opravdu těžké. Mohlo by se zdát, že když má město tak krátké jméno jako právě Aj, psát o něm bude jednodušší už jen díky ušetřeným znakům. Jenomže tak tomu není. Článek na téma biblického města Aj se strohým nadpisem Aj a se zoufale vynívajícím textem „Ajajaj“ neocení asi žádný editor. Jenomže, co k takovému Aji napsat víc? No, můžeme to zkusit.

Ve Starém zákoně se Aj vyskytuje především jako místo dvou bitev, které Izraelité svedli s kanaánskými obyvateli. Poprvé jsou Izraelci poraženi, když s nimi není Hospodina přízeň vinou Akánovy krádeže, podruhé však již Izraelci vítězí, město Aj dobudou a vypálí. Co dalšího o něm víme? Město Aj se nacházelo někde na východ od Bét-elu, a to spíš blíž než dál. Kde přesně? To právě nevíme. Jako kandidát se nabízí místo Et-Tell, které je opravdu nedaleko od Bét-elu a opravdu nese známky násilného zničení... asi tisíc let před tím, než se Jozue vůbec narodil. Takže, i když je toto místo správným směrem od Bét-elu a má i příznačné jméno (v arabštině et-Tell znamená „hromada ruin“), nejspíš to nebude náš Aj. Kde jinde by mohl Aj být? Tu a tam se nějaký návrh zjeví, ale nic, co by nám tady mělo stát za řeč.

Při čtení starozákonního příběhu o tom, co se kolem Aje a s Ajem stalo, však není jeho geografie či archeologie tím, co by nás mělo nějak hluboce trápit. Co však trápení přináší je celý příběh Akánovy chamtivosti

a jeho tragické důsledky pro Izrael, ale i pro Akána a jeho rodinu. Tento příběh vzbuzuje řadu otázek a, máme-li být upřímní, probouzí i jisté morální znepokojení. V současné individualistické době je těžké se srovnat s tím, že nejprve je Izrael svou prohrou trestán za přestoupení jednoho a následně je nejvyšším trestem potrestán Akán... a jeho rodina. A vyvraždění celého města Izraelci také není bez těžkých otázek. Je mnoho aspektů tohoto příběhu, které by se daly prozkoumat, ale to je úkol pro jiné články a, pevně doufám, i jiné autory. Napětí, která vznikají na průsečíku mezi Boží milostí, Boží spravedlností, Božím plánem spásy a starověkými zvyklostmi, bývá někdy velmi těžké rozvolnit. A tak nám nezbyvá, než se vrátit zpět tam, kde jsme začali: Ajajaj.

*Martin Fridrich
učitel VOŠMT*

Aj

Slunce stálo jedině v Ajalónské dolině a hvězdáři, ti se diví, možná jim pár hodin chybí z dob, kdy bylo v pozoru celý den na obzoru.

Bůh dokáže mocí svojí, že i vesmír náhle stojí a nás někdy věci spád přiměje vše nechat stát.

Možná Bůh má větší práci pohnout s naší gravitací. Dobré je, když pohne aji námi jako sluncem v Aji.

J. Szturc, AC Hlinsko

Ženy ženám

Zvu čtenáře ŽVK k nahlédnutí pod pokličku Odboru pro ženy v AC. Nejprve se trochu podíváme do minulosti, dále se zastavíme u přehledu našich akcí, abychom posléze otevřeli možnosti, ve kterých nás mohou draží čtenáři podporovat.

Možnosti k setkávání žen v době před revolucí 1989 byly v našich podmínkách velice omezené. Touha uspořádat takovou akci nalézala inspiraci v zahraničí, kde v tehdejší době byla práce mezi ženami rozvinutější (např. Polsko). A tak vůbec první konference pro sestry v AC proběhla 29.–30. 1. 1993 v Kolíně. Zpočátku se konaly tyto celocírkevní konference jednou ročně, ale později se pořádaly dvakrát za rok – jarní konference v Čechách (Kolín) a podzimní na Moravě či Slezsku podle domluvy. Akce již tehdy byly hojně navštěvované, ženy měly touhu být spolu, vzájemně sdílet svědectví o svém životě s Bohem i praktické zkušenosti.

Po roce 2008 se ke konferencím přidala lednová modlitební setkání pro ženy. Jarní konference v Kolíně prošla transformací a po několik let probíhala jako setkání pro manželské páry. Podzimní konference se z místních sborů přesunuly na stálé místo do Malenovic, aby po mnohém promyšlení nakonec zakotvily v KC Immanuel v Dlouhém. Důvod tohoto hledání byl jednoduchý – nalézt takové místo, které bude pro dojezd – jak z české strany, tak i moravskoslezské přibližně stejné.

Cílem všech setkání pro ženy vždy bylo a stále je povzbuzení, a to jak pro osobní život, tak pro zapojení do služby. Vizí je, aby každá žena mohla nalézt své místo před Bohem i v církvi, aby mohla porozumět Božímu povolání ve svém životě a rozvíjet se v něm. A nejen to, důležité je, aby to, co sama získá, mohla poskytovat dál. Proto jsou jako řečnice vybírány ženy, které úspěšně slouží Bohu svým obdarováním – misionářky a ženy v duchovní službě stejně jako spisovatelky, hudebnice, fyzioterapeutky, malířky, manažerky a další. Věřím tomu, že každý člověk má svá obdarování a z toho vyplývající povolání ke službě. Bůh má pro každou ženu svůj plán, a aby jej mohla naplnit, potřebuje odvahu, informace a podpůrné vztahy. Konference jsou otevřeny ženám jak věřícím, tak hledajícím. Občas jsou svědectví, že ženy na takovém setkání vydaly svůj život Bohu.

Obsahově se konference zaměřují na to, co může potěšit každou ženu – dobré a inspirativní slovo, příjemná atmosféra, nová přátelství, čas na procházky i hlubší rozhovory, dobré jídlo, které nemusí vařit, různá překvapení aj. Vždy nám jde o to, aby každá naše akce v sobě nesla nějaký nový prvek, co v minulosti ještě nebyl – mohli jsme tak uspořádat první módní přehlídku v AC, recitál, dramatický balet, večer ve společenských šatech, životní příběh misionářky, otevření modlitební místnosti aj. Poslední pozitivní změna se týkala prodloužení pobytu ze dvou dnů na celý víkend. Vlastně to byla akce na dlouhodobé přání účastnic. Tyto informace získáváme pomocí anket. Aktuální témata jsou pak přidanou hodnotou celkového dojmu. Pokud dobře počítám, od roku 2008 proběhlo již 12 každoročních setkání – jen pro malé připomenutí – např. Neboj se, jen věř; Uchvatná, Momenty, Vodopád života, Talitha kum, Krásná aj. V loňském roce proběhla podzimní konference pro ženy Koktejl ve středisku Immanuel. Velká účast,

zapojení mladé generace i celkové pozitivní hodnocení bylo pro nás všechny motivující.

Dále odbor pro ženy aktivně zapojuje ochotné modlitebníky do tzv. „přímlybných modliteb“ – kdy se několik desítek lidí modlí i postí za ty, kteří se ocitli v naléhavé zdravotní či jiné situaci. Tato služba sjednocuje a naplňuje poslání, abychom podpírali jeden druhého. Lidé na mailly reagují a modlí se nejen jednotlivci, ale i celé sbory. Na našich akcích také pravidelně povzbuzujeme k zapojení do misijní činnosti ve spolupráci s nadačním fondem Nehemia.

Jaké jsou naše další plány? Např. vzdělávání žen v oboru pastoračního poradenství. S tím souvisí spolupráce s lidmi, kteří jsou dostatečně duchovně zralí a současně i odborníci. Dále pak rozvíjíme myšlenku generačního propojování, kdy chceme dávat prostor mladým ženám a dívkám. Zároveň chceme povzbuzovat starší generaci, která má spoustu zkušeností a může být pro mnohé požehnáním. Navzájem se potřebujeme.

Služba ženám je opravdu strategická záležitost. Ženy často stály na pozadí historie a ovlivňovaly vývoj společnosti. Za všechny alespoň jedna myšlenka týkající se paradoxně Mojžíše, který stál u zrodu celé civilizace. Známe ho jako muže, který vyvedl národ z otroctví a zprostředkoval mu Boží zákony. Ale už se nemluví o jeho matce a sestře, díky kterým zůstal naživu a dostal se až do královského paláce. A hlavně – uvědomil si i po 40 letech strávených na faraonově dvoře, že je Židem. To bylo dílo jeho matky.

Děkuji Vám všem za podporu, a pokud byste nás chtěli modlitebně či finančně podpořit, budeme rádi. Zde je BU 2000731339/2010 pod variabilním symbolem 515. Dárcům pak můžeme v případě zájmu vystavit potvrzení o poskytnutém daru pro roční zúčtování daně.

Za celý odbor

Olga Moldanová

Modlit se za Ríška, Martin je v pohodě

Pokračování z minulého čísla

Ráno sestřičky hlásily, že nevědí, co se děje, že včera byl jako sluníčko, dokonce se s pomocí postavil v postýlce, ale od rána žádná spolupráce, nereaguje ani na oční kontakt. Přišla jsem za ním, a nic. Tvrdá, kamenná tvář. Nereagoval ani na autička. Nehnul ani brvou. Ani náznak úsměvu. „Pane Bože, proč je Ríško jako vyměněný?“ Najednou mi přišla odpověď: „On tě čekal v sobotu, a tys nepřišla.“ Lidé v kómatu vnímají! Před odjezdem do Brna jsem se s ním loučila s tím, že přijedu v sobotu. Nebyl ale při vědomí. Začal se probírat asi den dva před mým příjezdem. Pochopila jsem, že ho zranilo, že jsem nepřišla včas. Řekla jsem sestřičkám, že se musím Ríškovi omluvit. Prý to nemám tak hrotit, takhle malé děti to nevnímají, byl pod sedativy... „Jeho duch to vnímal a tohle je výsledek – on mi to nemůže odpustit.“ „Prosím tě, Ríško, odpusť mi, že jsem tady nebyla, když jsi mě čekal.“ Začal ronit krokodýlí slzy, otočil se na druhý bok a usnul jako špalek. Spal dlouho... Bě-

hem odpoledne ho převezli ke mně na pokoj. Celý den ještě se mnou nemluvil, odmítal jídlo i oční kontakt. Večer jsem mu dala na výběr: „Chceš spát s maminkou v posteli, jak jsi zvyklý, nebo raději ve své postýlce?“ Poprvé jsem ho slyšela promluvit – řekl: „U mamí.“ Chytil mě kolem krku a od té doby je zase moje sluníčko. Fakt mi odpustil. Sestřičky nechápaly.

Od pondělního rána začal dělat neskuptečné pokroky, doslova z hodiny na hodinu. Staniční sestra mi ukazovala husí kůži – něco takového ještě neviděla. Personál nevěřil, že Ríško bude bez následků. Já na to: „Bude, na modlitbách to bylo zlomeno.“ Pro lékaře i sestřičky byl Ríško svědectvím. Neuroložka říkala, že pokud byl pacient přijatý v kritickém stavu s otokem na mozku, měla by mu při výstupní prohlídce nechat udělat magnetickou rezonanci. „Ale tenhle kluk je tak zdravý, že bych mu takovým vyšetřením mohla jen přitížit.“ Vlastně potvrdila zázrak.

Propustit z nemocnice jsme se nechali v neděli 5. srpna, abychom mohli jít na shromáždění AC v Ústí nad Labem. Tam jsem poprvé viděla lidi, kteří nás nesli na modlitbách. Plakali radostí. Bylo to silné setkání. Po shromáždění jsme se s Ríškem a švagrovou vydali do Chánova. Měli shromáždění odpoledne, tak jsme i tam mohli říct naše svědectví. Nutno dodat, že 26. 7. (přesně týden po Ríškově) se na stejném místě topila holčička Laurinka z Chánova. Také ji převezli helikoptérou do ústecké nemocnice, byla v kómatu a její rodině řekli, ať počítají s pohřbem! Rodina šla za bratry, kteří sloužili v Chánově, aby se za ni modlili. Během shromáždění přišla zpráva, že Laurinka otevřela oči. Radost neznala mezí. Lékaři zažili stejný zázrak podruhé. Dědeček Laurinky stále opakoval: „To je zázrak – váš kluk, naše holka... Dva zázraky na stejném místě... Ten Bůh fakt je.“ (Letos mi z Mostu poslali video z evangelizace: malá Laurinka tam mluví na kameru a tancuje. Je zdravá, ačkoliv jí nedávali naději na přežití.)

Druhý den jsme navštívili všechny záchovky, abychom jim slovy i dárky poděkovali za jejich práci a ukázali zdravého Ríška. Nejdříve věznicí v Bělušicích, protože prv-

Pozvání Ducha svatého, foto: Jiří a Jana Malí

ní, kdo skočili pro Martina a Ríška, byli dva vězni a dva dozorcí. Třetí vězeň je navigoval z břehu. Do té doby tam natírali plot v rámci výkonu veřejně prospěšných prací. Všichni tři vězňové byli výjimečně oceněni ředitelem věznic. Jeden z nich měl pláč na krajíčku, ani ve snu nedoufal, že by Ríško mohl být zachráněn. Pak se jelo k hasičům. Sbíhali se k nám jak malí kluci k vánočnímu stromečku. „Přivezla jsem vám ukázat toho kluka, kterého jste zachraňovali, abyste viděli, že Bůh je mocný.“ „Ne, to není možný, chlapi, honem, pojďte sem!“ Přiběhlo snad deset hasičů. Ríškovi donesli dráčka Soptíka. „To je neuvěřitelný. Děkujeme, že jste přijela. Věděli jsme, že přežil, ale víme, jak vypadají děti, co zůstanou deset patnáct minut pod vodou...“ Pak jsme hledali výjezdní místo sanitky. Hlavní lékař nás přijal velice chladně. „Přivezli jsme vám ukázat kluka, kterého jste zachraňovali...“ Lékař roztál během vteřiny: „Nezlobte se, sem si chodí lidé jen stěžovat.“ Jako poslední jsme navštívili policii. Ředitel policie děkoval, že jsme dorazili. „Neumíte si představit, jak my vašim příběhem žijeme. Ten den jsem měl v terénu svoji nejlepší jednotku.“ Byl v ní poloprofesionální potápěč, který našel Ríška do dvou tří minut po příjezdu. Při prvním ponoru ho nemohl najít. Při druhém ho zase nemohl vytáhnout z bahna. Vylovil ho až napotřetí. Moc děkoval, že může vidět Ríška živého.

Věřím, že svědectví bude pokračovat dál, že si Ríška Pán ještě použije. Bylo mu prorokováno, že z něj bude Boží služebník. Svým způsobem už je – a každý den se snažíme před Pánem žít tak, aby jím byl po celý svůj život.

Jana Majirská
AC Bučovice

Rodinný Kemp
LETNÍ DEN
v České Kanadě
Kemp v České republice

OBJEVTE KEMP
LETNÍ DEN!

WWW.KEMPLETNDEN.CZ

Třísky v oku

Ahoj děti, teď se pořád setkáváme jen tak na dálku. Povím vám, že je to teda kurz trpělivosti, když nemůžeme dělat spoustu toho, co bychom dělali rádi. Někdy má člověk chuť se kvůli tomu zlobit na druhé lidi, jindy zase třeba chuť zlobit ty druhé. Pán Ježíš to taky dobře znal. I v jeho dobách se lidé zlobili a mnohdy hledali více chybu u těch druhých než u sebe. Pán Ježíš jim pak řekl takové pěkné podobenství o třísce v oku.

Víte, on byl tesař, a když mluvil o třísce v oku, dobře věděl, jaké to je. Už jste někdy pracovaly se sekerou nebo s pilou? Jak snadno se stane, že spadne pilina do oka. Je to nepříjemné. O třísce v oku ani nemluví. Pán Ježíš ale nezůstal u třísky v oku. Však poslouchejte:

„Jak to, že vidíš třísku v oku svého bratra, ale trám ve svém vlastním oku nepozoruješ? Jak můžeš říci svému bratru: ‚Bratře, dovol, ať ti vyjmu třísku, kterou máš v oku,‘ a sám ve svém oku trám nevidíš? Pokrytče, nejprve vyjmi trám ze svého oka, a pak teprve prohlédneš, abys mohl vyjmout třísku z oka svého bratra.

Dobrý strom nedává špatné ovoce a špatný strom nedává dobré ovoce.

Každý strom se pozná po svém ovoci. Vždyť z trní nesklízejí figy a z hloží hrozny.

Dobrý člověk z dobrého pokladu svého srdce vydává dobré a zlý ze zlého vydává zlé. Jeho ústa mluví, čím srdce přetéká.“ (Lukáš 6,41–45)

Jednou četl tatínek svému pětiletému synovi toto Ježíšovo podobenství. Když přečetl o třísce a o trámu, začal se chlapec strašně moc smát. Tatínek se rozzlobil. „To jsou přece vážné věci. Tomu se nesmíš smát.“ Ono to ale nešlo přestat se smát. Když už se to konečně povedlo, řekl chlapec tatínkovi: „Víš, já jsem si to představil. Pamatuješ, jak jsme spolu dělali dříví a spadla mi pilina do oka? Strašně moc to

bolelo. A já jsem si teď představil, že by za mnou někdo přišel, poklepal mi na rameno a řekl: „Počkej, já ti to vyndám.“ Já bych se k němu otočil a prááásk. Dostal bych pecku do hlavy od trámu, který by trčel z oka tomu, co mi šel pomoci.“ ☺ To už nevydržel ani tatínek a začal se taky smát. Tak takové nápady měl někdy Pán Ježíš. Tatínek ale nakonec zvažněl. No jo, je to legrační, ale přesně tak to vypadá, když chce někdo prstem ukazovat na chyby druhého, a přitom sám je mnohem horší. Aby bylo na světě hezky, musí začít každý sám u sebe. Nejlépe druhé naučím to, co je správné, když sám budu jednat správně.

Satan miluje, když naši pozornost může zaměřit na někoho jiného a poukazovat na to, jak je ten druhý špatný. Z toho totiž nikdy nic dobrého nebude, a to se satanovi líbí. Ale schválně, zkuste si vzpomenout, kdy jste naposledy přemýšleli nad tím, co vy sami děláte špatně? Kdy naposledy jste přemýšleli více nad tím, co potřebuje vaše duše místo toho, co by rádo vaše tělo? Kdy jste byli na sebe rozzlobení, že daleko více času věnujete počítači a mobilu než Bibli a času s Bohem? Vnímáte sebe jako člověka s třískou, nebo jako toho, kdo má v oku trám?

Prvně musíme dát do pořádku své věci s Bohem, pak teprve budeme schopni pomoci někomu druhému. Pokud jsme učedníci Pána Ježíše, musíme mít upřímné srdce a nechat jej, aby nám ukázal, kde je náš hřích a co s ním máme dělat.

A teď pár hádanek

V Ježíšových slovech zaznělo slovo pokrytec. Kdo je vlastně pokrytec?

a) Člověk, který nosí pořád pokrytou hlavu.

b) Druh brouka, který se pokrývá mechem, aby se chránil před predátory.

c) Člověk, který něco jiného říká a něco jiného dělá – chce vypadat lepší, než je.

Když na někoho ukazují prstem a říkám, že to je ON, kdo dělá špatné věci, kolik prstů zároveň ukazuje na mě? (U těch, kteří moc neumí pracovat s pilou, se může tento počet trochu lišit.) ☺

a) 2

b) 3

c) 4

Teď zkusíme osmisměrku. Když vyškrtáte všechna slova, zůstane vám pár písmen. Spojte je a máte slovíčko, které nás dnes provázelo besídkou.

Tak, a to už je dneska doopravdy všechno. I když – určitě bychom se měli ještě modlit, abychom si na Ježíšova slova vzpomněli, když budeme chtít ukazovat na něčí chyby a svých si nevsímat. Pěstovat si je jako domáci mazlíčky vážně není dobrý nápad.

Když už jste dočetli až sem, zasloužíte si malou odměnu. Já myslím, že maminka něco dobrého pro radost doma jistě má. ☺

Teta Dana

S	M	R	K	T	K	Ř
N	Í	O	Í	A	R	K
O	R	S	R	K	P	A
S	A	D	Y	H	O	R
K	Í	N	R	E	P	P

Smrk, kapr, drak, drn, hrom, prak, kra, nos, perník, rohy, mír.

Knihy k tématu

Cesta k Letnicím

Samuel Chadwick

Studium Letnic odhaluje překvapivý kontrast mezi zaslíbením moci a její nepřítomností v dnešní církvi.

Církev přestala široce působit, protože upadla její intenzivní víra a ztrátu tlumí pouhá zbožnost. Za Ducha svatého není náhrady. Dostatečnost církve nepochází z lidí, ale z Boha. Jedna životně důležitá příčina selhání církve spočívá v chudobě duchovního života jejích členů.

Církev, souzeno podle měřítek moci, nedělá svou práci efektivně. Jsou o tom přesvědčení zbožní a hloubaví lidé ve všech církvích. Proč? Kde je nyní Hospodin, Bůh Eliášův? Kde je Duch moci, který křísil mrtvé, očistoval malomocné, vyháněl demony a proměňoval lidi ve světce a Boží hrdiny?

Zamýšlíte se i vy nad těmito otázkami? Pak tedy držte v ruce tu pravou knihu...

119 Kč

obrácených, ale i to, že se církev více posvěcuje, je dynamičtější a soustředěnější na Krista. Především je oslaven Bůh. Čtete tuto užitečnou praktickou knihu s modlitbou.

Přesvědčení je v této knize spojeno s vášní, jež je hnací silou všeho. Je zosobněno v autorově zkušenosti, ale vyjádřeno s přesvědčivou silou.

Prozkoumá tvé srdce, pohne tvým svědomím, zapálí tvou touhu a posílí tvou víru. Pokud zkoumá, pak také povzbuzuje, pokud přináší bolest, přinese také naději. Při četbě sám pocítíš sílu a výzvu jeho poselství.

Misie ve věku Ducha

John V. York

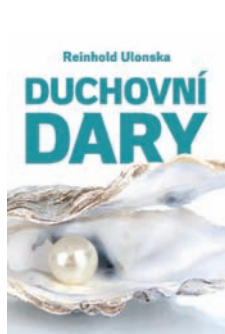
195 Kč

Dr. York sleduje Boží plán spasení od První knihy Mojžíšovy po Zjevení Jana, abychom mohli vidět souvislosti mezi Starým a Novým zákonem. Můžeme sledovat, že Bůh chtěl od počátku spasením poženat nejen malou vyvolenou skupinu lidí, ale všechny národy. Bůh nebyl překvapený lidským selháním, ale připravil nám nebeské dědictví od založení světa.

Duchovní dary
Reinhold Ulonska

99 Kč

Reinhold Ulonska byl předsedou Svazu svobodných letničních sborů v Německu. Po mnoho let pracoval jako vedoucí sboru a stal se známým evangelistou a biblickým učitelem. Působení duchovních darů tedy zná ze sborové praxe i z vlastní služby evangelisty. Zabývá se však tímto tématem důkladně na základě Bible.

Díky explozi charismatického hnutí v posledních desetiletích se do středu zájmu mnoha křesťanů dostala i charismata neboli dary Ducha svatého.

V mnoha denominacích dnes existují sbory nebo i domácí kroužky, v nichž se Duch svatý může projevat prostřednictvím svých darů.

O to důležitější je, abychom o těchto darech Ducha měli dobré, biblicky fundované učení – jinak lehce může docházet k extrémům, jako je např. naprosté odmítání na jedné straně, nebo nekritické používání na straně druhé. Bůh chce, aby Boží lid byl duchovními dary danými církvi obohacen, a proto je zde důkladné vyučování velmi důležité.

Knihy vynikajícím způsobem spojuje biblické učení s praxí a všem čtenářům pomůže získat vhled do této závažné oblasti křesťanského a sborového života.

Duchu svatý, hladovím po Tobě

Claudio Freidzon

125 Kč

V této mimořádné knížce Claudio Freidzon vyzývá všechny křesťany ke hledání hlubokého a mocného vztahu s Duchem svatým. Jak? Autor nás nenechá žízňivými, ale předkládá nám vlastní zkušenosti a s otevřeností ukazuje etapy, kterými musíme procházet.

„To je ten den,“ říká autor. „Jsi připravený překonat překážky, abys nyní začal nový život? Můžeš toho dosáhnout.“

Dary Ducha svatého
Mark Harper

149 Kč

Studijní materiály pro dětskou církev Dary Ducha svatého vyučují děti o Duchu svatém a nadpřirozené Boží moci.

Je to vyučování Božích pravd zábavnou formou pro děti. Každá lekce obsahuje vlastní osnovu, rozvrh lekce, který koordinuje volný průběh bohoslužby, dva praktické příběhy a scénku, která děti na první pohled zaujme.

Nakladatelství Křesťanský život
Pod Červenkami 504
735 43 Albrechtice

Nakladatelství Křesťanský život
Pod Červenkami 504
735 43 Albrechtice

Objednávejte na našem e-shopu:

www.krestanskyzivot.cz

... na všeliké tělo!

Jakob Zopf

49 Kč

Jakob Zopf, bývalý prezident Letničního evropského výboru, zde popisuje historii duchovního probuzení od začátku minulého století v USA a Evropě. Rovněž jsou zde vylíčeny základní

pravdy Bible.

Probuzení – Boží sláva

Francois Carr

190 Kč

PROBUZENÍ
Boží sláva

Toto je podnětná a pokořující kniha, jejíž poselství je jasné. Jenom Bůh může dát svému lidu probuzení. A když přijde probuzení z Boží moci, dějí se nádherné věci. Neznamená to jenom mnoho

Kristfest 2020

family

Téma festivalu **PŘÍBĚH NAŠÍ RODINY**

5. - 9. 8. 2020

Konferenční centrum
Immanuel

Hlavní řečníci: Miro a Marta Tothovi | Marek a Ella Cieslarovi | Jana Čmielová | Mark a Melanie Robertsonovi | Tomáš a Miriam Süssovi
Kapely: Adonai | Born to worship

REGISTRACI, DALŠÍ INFO A VIDEOUPOUTÁVKU NAJDETE NA
WWW.KRISTFEST-FAMILY.CZ

Pořádá tým Kristfest Family pod záštitou Apoštolské církve